

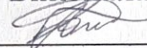
МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІСОТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
Навчально-науковий інститут суспільних наук, адміністрування та права
Кафедра психології та соціально-гуманітарних дисциплін
Кафедра права та інформаційної діяльності

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА БАКАЛАВРА

на тему:

«Музей історії університету як медіаплатформа:
інструменти популяризації бренду»

Виконала

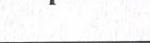
(підпис)

ст. гр. ІД-41

Баглай А.Д.

(прізвище, ініціали)

Керівник

(підпис)

Шептицька Л.Б.

(прізвище, ініціали)

Рецензент

(підпис)

Заячук В.Я.

(прізвище, ініціали)

Львів – 2026

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІСОТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ

Навчально-науковий інститут суспільних наук, адміністрування та права
Кафедра психології та соціально-гуманітарних дисциплін
Кафедра права та інформаційної діяльності
Освітній рівень бакалавр
Спеціальність 029 «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»
Освітня програма Інформаційна діяльність

ЗАТВЕРДЖУЮ

Зав. кафедри психології
та соціально-гуманітарних дисциплін
Гриджук О.Є. д.п.н., професор
«19» 01 2026 р.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Зав. кафедри права
та інформаційної діяльності
Шептицька Л.Б. к.і.н., доцент
«19» 01 2026 р.

ЗАВДАННЯ
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ БАКАЛАВРА
СТУДЕНТЦІ

Баглай Анні Дмитрівні
(прізвище, ім'я, по батькові)

**1. Тема роботи «Музей історії університету як медіаплатформа:
інструменти популяризації бренду»**

керівник кваліфікаційної
роботи бакалавра

Шептицька Л.Б., к.і.н., доц.

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь,
вчене звання)

затверджена наказом по університету
від

«09» січня 2026 р. № C-22

2. Термін подання студентом
кваліфікаційної роботи бакалавра

«13» червня 2026 р.

3. Вихідні дані до кваліфікаційної роботи бакалавра: архівні документи ЦДА у м. Львів та ЛОДА, історія НЛТУ України, праці вчених-лісівників, нормативно-законодавча база, матеріали журналу «Silwan», матеріали вебсайту НЛТУ України.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (розділи, які потрібно розробити):

РОЗДІЛ 1. Університетський музей як інструмент культурної репрезентації та медіакомунікації

РОЗДІЛ 2. Інформаційний потенціал та інтерпретація історико-культурної спадщини лісової освіти в експозиції музею університету

РОЗДІЛ 3. Інформаційно-комунікаційна діяльність музею та його роль у медійному забезпеченні університету

5. Перелік графічного матеріалу:

Додаток А. Директори Крайової школи лісового господарства

Додаток Б. Ректори інституту та університету

Додаток В. Рішення Крайового відділу Галицького Сейму про створення Крайової школи лісового господарства у Львові.

Додаток Г. Навчально-лабораторний корпус № 3 на вулиці Кобилянська, 1

Додаток Д. Корпуси рільничо-лісового факультету Львівської політехніки

Додаток Е. Навчальний корпус Львівського лісотехнічного інституту

Додаток Є. Постанова про створення Українського державного лісотехнічного університету

Додаток Ж. Навчальний корпус НЛТУ України

Додаток З. Вебсайт Музею історії НЛТУ України

6. Консультанти розділів роботи (за потреби)

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		завдання видав	завдання прийняв

« 22 » січня 2026 р.

7. Дата видачі завдання

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

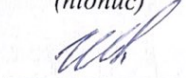
№ з/п	Назва етапів дипломної роботи бакалавра	Термін виконання етапів роботи	Примітка
1.	Уточнення теми та погодження завдання з науковим керівником	10.01.2026 – 31.01.2026	
2.	Опрацювання наукової літератури з питань музейної справи, створення медіаплатформ, інструментів популяризації бренду.	02.02.2026 – 28.02.2026	
3.	Аналіз електронних матеріалів сайту НЛТУ України, дослідників НЛТУ України»	02.03.2026 – 21.03.2026	
4.	Дослідження архівних документів ЦДІА у м. Львові та ЛОДА	25.03.2026 – 25.04.2026	
5.	Створення сайту історії НЛТУ України	20.05.2026-30.05.2026	
6	Оформлення вступу, висновків, списку використаних джерел, загальне редагування роботи	01.06.2026 – 10.06.2026	
7	Перевірка на академічну доброчесність	до 10.06.2026	
8	Подання завершеної роботи на кафедру	до 13.06.2026	

Студент

(підпис)

Баглай А.Д.
(прізвище та ініціали)

Керівник

(підпис)

Шептицька Л.Б.
(прізвище та ініціали)

АНОТАЦІЯ

**Баглай Анна Дмитрівна. Музей історії університету як медіаплатформа:
інструменти популяризації бренду.**

**Кваліфікаційна робота бакалавра зі спеціальності 029 «Інформаційна,
бібліотечна та архівна справа».**

Національний лісотехнічний університет України, Львів, 2026.

У кваліфікаційній роботі досліджено університетський музей як сучасну медіаплатформу та інструмент популяризації бренду закладу вищої освіти. Розглянуто теоретичні засади функціонування університетських музеїв, їхню роль у збереженні історико-культурної спадщини, формуванні корпоративної ідентичності та репрезентації університету в інформаційному просторі.

Проаналізовано інформаційний потенціал експозиції Музею історії Національного лісотехнічного університету України, охарактеризовано основні етапи розвитку лісової освіти на західноукраїнських землях, досліджено особливості інформаційного забезпечення виставкових стендів та галереї ректорів. Визначено можливості використання музейних ресурсів для створення медіаконтенту, реалізації студентських проєктів і практичної підготовки здобувачів освіти.

Особливу увагу приділено інформаційно-комунікаційній діяльності музею, використанню соціальних мереж, контент-маркетингу, сторітелінгу та цифрових технологій у процесі популяризації бренду університету. Здійснено аналіз присутності музею в онлайн-середовищі, обґрунтовано необхідність розвитку вебресурсів і цифрових комунікацій. Практичним результатом роботи стало створення сайту музею історії університету як платформи для популяризації історичної спадщини та зміцнення бренду НЛТУ України.

Ключові слова: університетський музей, медіаплатформа, бренд закладу вищої освіти, корпоративна ідентичність, музейна комунікація, цифрові технології, соціальні мережі, контент-маркетинг, інформаційна діяльність, НЛТУ України.

ABSTRACT

**Anna Dmytrivna Baglay. The University History Museum as a Media Platform:
Tools for Brand Promotion.**

**Bachelor's thesis in the field of study 029 «Information, Library, and Archival
Studies»**

National Forestry University of Ukraine, Lviv, 2026.

The bachelor's qualification thesis examines the university museum as a modern media platform and an effective tool for promoting the brand of a higher education institution. The theoretical foundations of university museums, their role in preserving historical and cultural heritage, shaping corporate identity, and representing the university in the information space are analyzed.

The information potential of the Museum of History of the Ukrainian National Forestry University is investigated. The main stages of forestry education development in Western Ukraine, the information support of exhibition stands, and the gallery of rectors are characterized. The possibilities of using museum resources for media content creation, student projects, and practical training are identified.

Special attention is paid to the museum's information and communication activities, including the use of social media, content marketing, storytelling, and digital technologies for university brand promotion. The museum's presence in the online environment is analyzed, and the importance of developing web resources and digital communications is substantiated. The practical outcome of the research is the creation of a website for the university history museum as a platform for promoting historical heritage and strengthening the brand of the Ukrainian National Forestry University.

Key words: university museum, media platform, higher education institution brand, corporate identity, museum communication, digital technologies, social media, content marketing, information activities, Ukrainian National Forestry University.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	9
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО МУЗЕЮ В СУЧАСНОМУ ПРОСТОРІ ЗВО.....	14
1.1. Теоретичні основи створення університетського музею та його базові функції.....	14
1.2. Роль музею у формуванні корпоративної ідентичності та бренду закладу вищої освіти.....	20
1.3. Музей як інтерактивна база для студентських медіапроектів та практичної підготовки.....	25
РОЗДІЛ 2. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ЛІСОВОЇ ОСВІТИ В ЕКСПОЗИЦІЇ МУЗЕЮ УНІВЕРСИТЕТУ	31
2.1. Галерея ректорів	31
2.2. Етапи розвитку лісової освіти на західноукраїнських землях.....	39
2.3. Інформаційне забезпечення виставкових стендів	51
РОЗДІЛ 3. Інформаційно-комунікаційна діяльність музею та його роль у медійному забезпеченні університету.....	55
3.1. Соціальні мережі та контент-маркетинг: сторітелінг, робота з лідерами думок.....	55
3.2. Поняття «медіаплатформи» в музейній комунікації: специфіка та аудиторія.....	59
3.3. Місце музею в онлайн-середовищі (аналіз сайту та соцмереж).....	65
ВИСНОВКИ.....	70
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	73
ДОДАТКИ.....	78

ВСТУП

У сучасних умовах розвитку інформаційного суспільства та цифровізації комунікацій відбувається трансформація функцій культурно-освітніх інституцій, зокрема університетських музеїв. Традиційна роль музею як інституції збереження та репрезентації історико-культурної спадщини доповнюється новими комунікаційними функціями, що передбачають активну взаємодію з аудиторією через сучасні медіаканали. У цьому контексті музей історії університету набуває ознак медіаплатформи, яка забезпечує формування та просування бренду закладу вищої освіти.

У сучасному музеєзнавстві є ряд зарубіжних та вітчизняних дослідників, які вивчають дану проблему в загальному контексті. Зокрема, феномен музейної партисипації перебуває у центрі уваги британської дослідниці Ніни Саймон. У монографії «The Participatory Museum» вона трактує взаємодію музею та відвідувача як синергію культури й особистості, класифікує партисипативні практики та наголошує на суб'єктності споживача. Натомість американський музеолог Саймон Кнелл у праці «The Contemporary Museum. Shaping Museums for the Global Now» акцентує увагу на трансформації музейного простору під впливом глобалізаційних процесів, де ключову роль відіграє музей як соціокультурний інститут. Економічний вимір цієї інституції аналізує французький культуролог Жан-Мішель Тобелем. У книзі «Нова епоха музеїв. Культурні установи перед викликом менеджменту» він досліджує адаптацію музеїв Франції та світу до ринкових умов, порушуючи питання менеджменту та викликів сьогодення. Локальний контекст та місію музею в соціокультурному просторі України детально висвітлює вітчизняний дослідник Зиновій Мазурик, який окреслює вектори міжінституційної співпраці й бар'єри на шляху динамічного розвитку українських музеїв [2],[4].

Дослідження нормативно-правової бази є фундаментальним, адже саме законодавство визначало статус музейних збірок, умови їхнього фінансування, охорони та взаємодії з державою в різні історичні епохи. Ігор Саламаха [25],

[26] детально аналізував австро-угорський період - час, коли закладалися перші системні правові акти щодо охорони пам'яток та формування публічних і приватних колекцій у межах імперії Габсбургів, що суттєво вплинуло на становлення провідних музеїв Львова. Наталія Захарчин фокусувалася на періоді Другої Речі Посполитої (1918–1939 роки). Її роботи досліджують польське законодавство про охорону пам'яток культури та мистецтва, яке регулювало діяльність українських, польських та єврейських музейних осередків у складних тогочасних суспільно-політичних умовах [13].

Актуальність теми дослідження зумовлена зростанням ролі інформаційно-комунікаційних технологій у діяльності закладів вищої освіти та необхідністю пошуку ефективних інструментів популяризації їхнього бренду. Університетський музей, акумулюючи історичну пам'ять, наукові досягнення та культурні традиції, може виступати важливим елементом комунікаційної стратегії ЗВО. Водночас недостатньо дослідженими залишаються питання використання музею як медіаплатформи, зокрема в аспекті застосування цифрових технологій, контент-маркетингу та інтерактивних форм взаємодії з аудиторією.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами полягає у відповідності обраної тематики напрямам науково-дослідної діяльності кафедри інформаційної діяльності та права, зокрема дослідженням у сфері інформаційних комунікацій, медіапрактик та цифрових технологій у культурно-освітньому середовищі.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та практичний аналіз функціонування музею історії НЛТУ як медіаплатформи та визначення ефективних інструментів популяризації бренду закладу вищої освіти.

Відповідно до поставленої мети визначено такі **завдання**:

- проаналізувати теоретичні засади створення університетського музею в медіапросторі;

- дослідити трансформацію музейної експозиції від архівного зібрання до медіаплатформи;
- визначити роль музею у формуванні корпоративної ідентичності та бренду ЗВО;
- розкрити сутність поняття «медіаплатформа» у музейній комунікації та характеризувати її аудиторію;
- проаналізувати інформаційний потенціал експозиції музею історії університету;
- характеризувати сучасні інструменти популяризації бренду через музейну діяльність;
- здійснити аналіз діяльності Музею історії НЛТУ України як медіамайданчика;
- розробити рекомендації щодо вдосконалення медіаактивності музею;
- створити сайт музею історії університету, як платформу для вивчення історії та майданчик для популяризації бренду НЛТУ України.

Об'єктом дослідження є матеріали музею історії університету як соціокультурний та інформаційно-комунікаційний інститут.

Предметом дослідження є інструменти, технології та комунікаційні практики функціонування музею як медіаплатформи у процесі популяризації бренду закладу вищої освіти.

Методи дослідження. У роботі використано комплекс загальнонаукових і спеціальних методів, зокрема: аналіз і синтез - для узагальнення теоретичних підходів; порівняльний метод - для зіставлення традиційних і сучасних форм музейної діяльності; системний підхід - для дослідження музею як складної комунікаційної системи; контент-аналіз - для оцінки медіаприсутності музею; описовий метод - для характеристики експозицій та комунікаційних практик.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у комплексному дослідженні інформаційно-документальної бази університетського музею як

медіаплатформи та уточненні ролі цифрових інструментів у процесі популяризації бренду закладу вищої освіти.

Практичне значення одержаних результатів полягає у можливості використання розроблених рекомендацій у створенні та діяльності музеїв закладів вищої освіти з метою підвищення ефективності їхньої комунікаційної стратегії, розширення аудиторії та вдосконалення медіаактивності. Інформаційно-документальні матеріали будуть використані при створенні мезею історії НЛТУ України.

Апробація результатів дослідження. Основні положення та результати дослідження обговорювалися під час консультацій із науковим керівником. Окремі результати можуть бути використані у подальших наукових дослідженнях та практичній діяльності.

Структура роботи зумовлена метою та завданнями дослідження. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. У першому розділі розглянуто університетський музей як інструмент культурної репрезентації та медіакомунікації, досліджено теоретичні основи створення університетського музею, показано роль музею у формуванні корпоративної ідентичності та бренду ЗВО та обґрунтовано, що музей – це не тільки база для студентських медіапроектів, але і потужна база практики. Другий розділ присвячений інформаційному потенціалу та інтерпретації історико-культурної спадщини лісової освіти в експозиції музею університету, представлено інформаційне забезпечення галереї ректорів, надано інформаційно-довідковий матеріал для основних (на думку автора) етапів розвитку лісової освіти на західноукраїнських землях та запропоновано інформаційне наповнення виставкових стендів. Третій розділ представляє інформаційно-комунікаційну діяльність музею та презентує його роль у медійному забезпеченні університету. Акцент зроблено на соціальні мережі, контент-маркетинг: сторітелінг, роботу з відомими особами, показано «медіаплатформи» в музейній комунікації та місце музею в онлайн-середовищі.

У висновках підбито підсумки проведеного дослідження та окреслено його ключові результати.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО МУЗЕЮ В СУЧАСНОМУ ПРОСТОРІ ЗВО

1.1. Теоретичні основи створення університетського музею та його базові функції.

Музеї - це ключові і водночас незамінні культурні центри, які рятують від забуття, досліджують та відкривають світові історичну спадщину людства. Сьогодні вони вже давно перестали бути звичайними сховищами старожитностей, а перетворилися на платформи для навчання, наукового пошуку, спілкування та збереження нашої колективної пам'яті.

Термін «музей» походить від давньогрецького слова *mouseion* («мусейон»), що означає «місце муз» [20].

Коріння музейної справи сягає сивої давнини. Ще в Месопотамії, Єгипті, Китаї та Давній Греції люди збирали й оберігали цінні речі. Спочатку це були переважно ритуальні, культові чи побутові предмети, важливі для громади. З часом колекції поповнювалися витворами мистецтва, історичними реліквіями та рідкісними природними зразками, що мали наукову чи культурну вартість.

В античні часи роль таких сховищ виконували в основному храми, державні установи та маєтки заможної знаті - саме там збирали скульптури, картини та архітектурні цінності. А давньоримська еліта розвинула культуру приватного колекціонування, активно наповнюючи свої зібрання трофеями з військових походів та речами, привезеними завдяки культурним зв'язкам з іншими народами.

За часів Середньовіччя осередки збереження культури поширилися крім храмів ще і на монастирі. Саме в них накопичувалися старовинні рукописи, релігійні святині та витвори мистецтва. Попри те, що ці багатства були закриті для широкого загалу, саме церковні інституції врятували та донесли до нащадків величезну частину античного спадку.

Новий потужний поштовх музейна справа отримала в епоху Відродження. Завдяки захопленню античністю, а також стрімкому розквіту науки й мистецтва, колекціонування стало надзвичайно популярним серед аристократів, науковців та багатих меценатів. У цей час з'являються перші впорядковані збірки, де поряд із картинами та скульптурами зберігалися природничі рідкості й тогочасні наукові прилади. Саме тоді виникає розуміння, що колекція - це не просто випадковий набір речей, а цілісне зібрання, яке має вагоме наукове, освітнє та культурне значення.

У XVI–XVII ст. у Європі набули популярності кунсткамери, мистецькі галереї та кабінети курйозів, які й стали прямими предвісниками сучасних музеїв. У таких кімнатах зберігалися витвори природи, археологічні артефакти, живопис, етнографічні знахідки та тогочасні прилади. Їхні власники не просто хвалилися диковинками, а намагалися через них пізнати світ, що дало серйозний поштовх розвитку тогочасної науки та освіти.

Народження ж музею у його звичному для нас вигляді припало на XVII–XVIII ст. Саме тоді закриті приватні колекції почали відкривати свої двері для звичайних людей. У цей період з'являються перші публічні заклади, серед яких культовими стали Британський музей у Лондоні та Лувр у Парижі. Те, що шедеври та раритети стали доступними для загалу, кардинально змінило суспільство, зробивши культуру й знання відкритими для кожного.

Музейний інститут подолав величезну дистанцію у своєму розвитку - від стародавніх храмових скарбниць та закритих приватних колекцій до відкритих багатофункціональних культурних просторів.

Сьогодні музей - це не просто статичне сховище для старожитностей, а динамічний майданчик для діалогу, який пов'язує культурну спадщину із сучасним суспільством. Саме ця глибока трансформація і робить його незамінним елементом сьогоденного культурного та інформаційного простору.

У сучасному науковому дискурсі музей розглядається не лише як інституція збереження культурної спадщини, але і як активний учасник інформаційно-комунікаційних процесів. Згідно з сучасними дослідженнями, функції музею значно розширилися і включають освітню, комунікаційну, соціальну та медійну складові.

Особливе місце серед музеїв належить музеям закладів освіти, починаючи від шкіл і завершуючи музеями ЗВО [19].

Університетські музеї посідають унікальне місце в цій структурі. Вони є особливою ланкою цієї системи, оскільки поєднують загальнокультурні завдання із суто академічними - навчанням студентів та університетською наукою. Вони виступають носіями інституційної пам'яті, забезпечують збереження документованої інформації про розвиток закладу вищої освіти, його наукові школи, персоналії та досягнення. У цьому контексті музей можна розглядати як елемент інформаційної інфраструктури ЗВО, що забезпечує комунікацію між минулим і сучасністю.

Університетські музеї виступають своєрідною «візитівкою» ЗВО, яка здатна привернути увагу широкого загалу та залучити сторонніх відвідувачів до академічного простору. Цьому сприяє низка ключових чинників:

По-перше - репутаційний та історичний аспект. Музеї рефлексують культурну спадщину й історичний шлях університету, підкреслюючи його авторитет. Недарма американський музеєзнавець П. Тірелл зазначав, що престиж університету безпосередньо корелює з якістю його музейних збірок [8, 20].

По-друге - формування корпоративної ідентичності. Музеї акумулюють та транслиують внутрішні традиції (від наукових здобутків до церемоній посвяти чи випуску), а також популяризують досягнення видатних випускників.

По-третє - зовнішня промоція. Інтеграція музейного потенціалу в загальноміські чи загальнонаціональні культурні заходи дозволяє ефективно презентувати унікальні цінності ЗВО громадськості.

По-четверте- естетична цінність. Університетські музеї розташовані в історичних будівлях, у визначених місцях що робить їх помітними туристичними локаціями. Часто у їх експозиціях використовуються дизайнерські рішення викладачів та студентів.

По-п'яте- профорієнтаційний та соціальний вектор. Музейний простір генерує унікальний освітній продукт. Для абітурієнтів це безкоштовний і найперший місток до знайомства з університетським світом, який виходить далеко за межі звичних екскурсій. Зрештою, для широкої громадськості, яка не має інших точок дотику з академічним середовищем, музей є відкритими дверима, що руйнують бар'єри та міфи навколо вищої школи.

Спираючись на власну практичну діяльність, окремі дослідники пропонують наділити університетські музеї вужчими, спеціалізованими функціями. Зокрема, йдеться про їхню участь у покращенні екологічної ситуації, розвитку екологічної свідомості громадян та навіть про використання музейного простору як інструменту для підтримки ментального здоров'я [1], [7].

Ця специфіка буде притаманна й музею історії НЛТУ України, оскільки екологічна складова виступає унікальною рисою закладу впродовж усієї його еволюції - від витоків Крайової лісової школи до сучасного етапу.

Щоб реалізувати цю важливу місію, музей має побудувати свою діяльність унікальним чином. Особливу увагу слід приділити збереженню нематеріальної культури: фіксувати миті студентського й викладацького повсякдення, атмосферу взаємодії між навчально-науковими інститутами та традиції університетського стилю.

Скрупкульозне створення такого літопису - робота на перспективу. Згодом цей хронограф перетвориться на унікальну базу знань, з якої черпатимуть натхнення та факти науковці, студеї та автори культурних проєктів.

Для університетської спільноти музей відкриває широкі перспективи в контексті науково-дослідної діяльності та освітнього процесу. Передусім візити

до музею дадуть студентам унікальну змогу взаємодіяти з автентичними матеріальними об'єктами, що є вагомою перевагою в епоху домінування цифрових зображень та онлайн-курсів. Суспільство недооцінює експонати музеїв закладів освіти, але саме вони демонструють міждисциплінарну інформацію.

Не варто обмежувати сприйняття таких платформ як вузькопрофільних - вони мають потужний потенціал комбінувати наявну інформацію та створювати на її основі новий інтелектуальний продукт.

Важливо бачити в цих ресурсах не просто вузьку спеціалізацію, а масштабний інструмент, здатний переосмислювати наявний контент і народжувати нові знання.

Окрім цього, музей виконує особливу місію - він допомагає студентам відчувати себе частиною великої академічної родини, вчить поважати традиції та розбудовує внутрішню корпоративну культуру. Звісно, виховання таких цінностей - це спільна робота всього колективу, але саме музей стає її серцем. Дуже точним і далекоглядним рішенням адміністрації стало включення курсу з історії вищої школи до програм першого курсу. Це перетворює студентів із пасивних глядачів на активних дослідників, які свідомо аналізують минуле й теперішнє свого університету. Сьогодні, коли активно стимулюється багатовекторне співробітництво університетів (як міжсекторальне - з науково-дослідними, мистецькими та громадськими інституціями, так і на внутрішньому й міжнародному рівнях), музей здатний стати відкритим майданчиком для різнопланових проєктів: від наукових програм і стажувань до художніх виставок викладачів та студентів.

Розвиток музейного простору є підтвердженням проактивності самого університету, а також його прагнення повноцінно використати весь наявний ресурс для підготовки висококваліфікованих фахівців.

Діяльність музею безпосередньо базується на дотриманні нормативно-правової бази України. Вона охоплює сукупність законів та підзаконних актів,

які регламентують створення, облік, збереження, охорону й використання колекцій, а також регулюють функціонування Музейного фонду України в цілому.

Фундаментальним документом галузі є Закон України «Про музеї та музейну справу», який є нормативним фундаментом для музеїв при закладах освіти. Він чітко окреслює їхній правовий статус як відомчих підрозділів, визначає правила формування музейних колекцій, а також легітимізує їхню діяльність у сфері патріотичного виховання молоді та науково-дослідної роботи студентів та аспірантів [30].

У контексті музейної діяльності Закон України «Про культуру» виступає правовим фундаментом, який разом із профільним законодавством гарантує збереження, охорону та популяризацію культурної спадщини, а також визначає статус закладу культури як важливого суб'єкта державного розвитку [31].

Вагому роль у правовому забезпеченні музейної діяльності відіграє Закон України «Про охорону культурної спадщини». Він регулює правові, організаційні та соціально-економічні відносини у сфері збереження пам'яток, що безпосередньо стосується формування, обліку та захисту музейних колекцій, які мають статус об'єктів культурної спадщини [32].

Положення про Музейний фонд України інтегрує музеї закладів освіти у загальнодержавну систему захисту культурної спадщини. Відповідно до його вимог, унікальні матеріали, зібрані під час студентських експедицій чи наукових досліджень, отримують офіційний правовий захист, що унеможливлює їхнє незаконне відчуження чи знищення в разі реорганізації закладу [33].

Закон України «Про вищу освіту» виступає нормативною основою для визначення статусу музею як структурного компонента закладу. Відповідно до норм закону про автономію ЗВО та його майновий комплекс, університет має право створювати музеї для забезпечення освітньої, наукової та виховної діяльності. Це дозволяє використовувати потенціал музейних колекцій для

формування компетентностей здобувачів освіти та розвитку академічних традицій. Музей зазвичай реєструється як навчально-допоміжний або культурно-освітній підрозділ (ст.33). Музейні приміщення, обладнання та самі експонати є частиною майна ЗВО. Закон дозволяє закладу використовувати власні кошти (включаючи спецфонд від надання платних послуг чи грантів) на утримання своїх підрозділів, зокрема й музею (ст. 70-73) [29].

Підсумовуючи, варто підкреслити, що сучасний музей є фундаментальним соціокультурним інститутом, відповідальним за збереження, вивчення та актуалізацію культурного надбання. Сьогодні його роль не обмежується лише консервацією раритетів, а активно інтегрується в освітній, дослідницький та комунікативний простори. У цьому контексті особливе місце посідають університетські музеї. Вони виступають осередками академічної пам'яті, консолідують корпоративну ідентичність і стають важливим інструментом репрезентації закладу вищої освіти як у культурній площині, так і в медіа.

1.2. Роль музею у формуванні корпоративної ідентичності та бренду закладу вищої освіти

У сучасних умовах розвитку інформаційного суспільства особливого значення набуває формування корпоративної ідентичності та бренду закладу вищої освіти як складових його конкурентоспроможності та ефективної комунікації з цільовими аудиторіями.

У контексті ринку освітніх послуг брендинг розглядається як комплекс маркетингових заходів, спрямованих на формування позитивного іміджу освітньої установи. Фундаментом цього процесу є взаємна соціальна відповідальність усіх суб'єктів - від надавачів до споживачів навчання. Головна мета такого брендингу полягає у вибудовуванні стійкої довіри та виокремленні унікальних рис закладу, що забезпечують його ефективне позиціонування серед конкурентів [10].

У цьому контексті університетський музей виступає важливим інструментом репрезентації інституційної пам'яті, трансляції цінностей та формування позитивного іміджу ЗВО.

Сучасні наукові праці доводять, що музей є ефективним інструментом культурної комунікації та брендингу, оскільки через експозицію, дизайн та наративи формує цілісне уявлення про інституцію. Університетський музей у цьому аспекті виступає як засіб популяризації закладу вищої освіти, підвищення його впізнаваності та формування позитивного іміджу.

Корпоративна ідентичність закладу вищої освіти розглядається як сукупність візуальних, комунікаційних та змістових характеристик, що забезпечують його впізнаваність і відрізняють від інших інституцій. Вона формується через систему символів, традицій, історичних наративів, а також через комунікаційні практики, спрямовані на різні аудиторії: студентів, викладачів, абітурієнтів, випускників та широку громадськість.

Деякі вчені-культурологи вважають, що сучасний музей не повинен залишатися тільки місцем для збереження раритетів, йому необхідно органічно вписатися в сучасну культуру, максимально використати свої можливості щодо історико-патріотичного та морально-естетичного виховання – в першу чергу студентів та школярів [21].

Університетський музей у цьому процесі виконує функцію носія інституційної ідентичності, оскільки саме він акумулює та репрезентує історію розвитку закладу, його наукові досягнення, видатних діячів та ключові етапи становлення. Через експозиції, виставкові проєкти та інформаційні матеріали музей формує у відвідувачів цілісне уявлення про університет як соціокультурний феномен.

Важливою складовою корпоративної ідентичності є інституційна пам'ять, яка забезпечує спадкоємність традицій та формує відчуття причетності до спільноти. Музей виступає механізмом збереження та трансляції цієї пам'яті, сприяючи формуванню корпоративної культури та зміцненню внутрішніх

комунікацій у межах університету. Зокрема, через тематичні експозиції, галереї ректорів, історичні матеріали та біографічні нариси формується уявлення про розвиток наукових шкіл і традицій навчального закладу.

Паралельно з формуванням корпоративної ідентичності музей відіграє важливу роль у процесі брендингу закладу вищої освіти. У сучасній науковій літературі бренд ЗВО трактується як комплекс асоціацій, цінностей та уявлень, що формуються у свідомості цільових аудиторій і впливають на їхнє ставлення до інституції. У цьому контексті музей виступає інструментом стратегічної комунікації, що сприяє формуванню позитивного образу університету.

Через використання експозиційних засобів, візуальних рішень та наративних стратегій музей формує емоційний і когнітивний зв'язок із аудиторією. Особливе значення має застосування сторітелінгу як методу подачі інформації, що дозволяє не лише інформувати, але й залучати відвідувачів до інтерпретації історії університету. Це сприяє підвищенню рівня довіри до інституції та формуванню її позитивного іміджу.

Роль музею у формуванні корпоративної ідентичності та бренду **Національного лісотехнічного університету України (НЛТУ України)** є унікальною та багатоаспектною. Заклад вищої освіти, який має понад 150-ти літню історію та специфічне екологічне спрямування потребує особливих інструментів для позиціонування, і музей тут виступатиме не просто як сховище експонатів, а як стратегічний комунікаційний хаб.

НЛТУ України має унікальні традиції лісівничої освіти, що беруть початок ще з XIX століття від Крайової школи лісового господарства. Завданням організаторів музею є продемонструвати еволюцію лісівничої науки, віднайти і представити старі інструменти, перші підручники, унікальні гербарії. Це створить відчуття стабільності та авторитетності закладу.

Музейна експозиція НЛТУ України може виконувати важливу репрезентаційну функцію, пов'язану з формуванням бренду закладу вищої освіти. Через добір експонатів, способи їх подачі та інтерпретацію історичних

подій музей створює певний образ університету, який впливає на сприйняття його цільовими аудиторіями. Таким чином, експозиція виступає не лише засобом інформування, але й інструментом стратегічної комунікації.

Для формування почуття гордості студентів, аспірантів, викладачів та співробітників університету необхідно організувати в експозиціях музею буде представлено знайомство з історією видатних професорів та випускників університету (лісівників, екологів, дизайнерів меблів). Це допоможе першокурсникам відчувати себе частиною великої та важливої спільноти, а для абітурієнтів стане переконливим аргументом для вступу в університет. Через біографії видатних діячів - музей зможе транслювати ключові корпоративні цінності НЛТУ: повагу до природи, науковий пошук, професіоналізм та патріотизм.

НЛТУ України позиціонує себе як екологічно орієнтований, «зелений» ЗВО. Музей є головним майданчиком, де цей концепт набуває матеріальної форми. В музеї демонструватимуться експозиції, присвячені біорізноманіттю, лісовим екосистемам та раціональному природокористуванню, які робитимуть акцент на унікальній ніші університету на ринку освіти.

Університет знаходиться на території Ботанічного саду, а це унікально переплітається з музейною концепцією, через те музей стане «серцем» цього природно-освітнього комплексу, посилюючи еко-бренд.

Музей традиційно стане локацією для знакових подій - зустрічей випускників, посвяти в студенти, вручення нагород, екскурсій для гостей. Це перетворить музейний простір на «місце сили» університету.

Музей стане унікальною платформою для профорієнтаційної роботи. Школярі, які відвідуватимуть університет, побачать не просто сухі стенди з правилами прийому, а інтерактивний та цікавий світ лісової науки. Це підвищить привабливість бренду НЛТУ в очах потенційних абітурієнтів.

Унікальні експонати (наприклад, мисливські трофеї, старовинні книги чи вироби студентів-дизайнерів) можуть зробити музей цікавим для широкого

загалу. Це працюватиме на імідж університету як відкритої, соціально відповідальної інституції.

Музей зможе виконувати і представницьку функцію, приймаючи іноземні делегації, інвесторів та колег з інших ЗВО. Поважний музейний простір демонструватиме солідність університету краще за будь-які презентації чи рекламні агітки.

Музей стане виставковою залою для демонстрації робіт студентів дизайнерів, ландшафтних архітекторів чи будь-якої іншої спеціальності, демонструючи синергію традицій та інновацій. Це показуватиме, що бренд університету не застряг у минулому, а розвивається відповідно до вимог сучасності.

Музей стане унікальним ланцюжком, який поєднає роботу з різними цільовими аудиторіями. Для абітурієнтів музей виступатиме засобом формування першого враження про університет; для студентів - джерелом формування корпоративної культури та ідентичності; для випускників - елементом підтримки зв'язку з альма-матер; для зовнішньої аудиторії - інструментом репрезентації досягнень та престижу закладу. Така багатовекторність комунікації підсилить бренд університету та сприятиме його позиціонуванню у конкурентному освітньому середовищі.

Отже, університетський музей виступає важливим елементом системи формування корпоративної ідентичності та бренду закладу вищої освіти. Його діяльність забезпечує збереження інституційної пам'яті, трансляцію цінностей та ефективну комунікацію з аудиторією. У поєднанні з сучасними медіатехнологіями музей перетворюється на потужний інструмент популяризації університету, що сприяє підвищенню його впізнаваності та конкурентоспроможності.

1.3. Музей як інтерактивна база для студентських медіапроектів та практичної підготовки

У сучасних умовах реформування вищої освіти та посилення практикоорієнтованого підходу до навчання особливого значення набуває створення ефективних освітньо-комунікаційних середовищ, що забезпечують інтеграцію теоретичних знань і практичних навичок [29].

Задекларовано, що «практична підготовка осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, здійснюється шляхом проходження ними практики на підприємствах, в установах та організаціях згідно з укладеними закладами вищої освіти договорами або у його структурних підрозділах, що забезпечують практичну підготовку».

У цьому контексті Музей історії Національного лісотехнічного університету України може розглядатися як важлива платформа для організації професійної практики здобувачів освіти.

Функціонування музею як медіаплатформи створить передумови для залучення студентів до активної інформаційно-комунікаційної діяльності. Зокрема, студенти спеціальностей, пов'язаних із маркетингом, інформаційною діяльністю, зв'язками з громадськістю та цифровими технологіями, можуть брати участь у створенні контенту, спрямованого на популяризацію історико-культурної спадщини університету і просуванням його бренду як на вітчизняному так і на міжнародному рівні. Ця робота включатиме підготовку текстових матеріалів, створення фото- та відеоконтенту, розробку мультимедійних продуктів, ведення сторінок музею у соціальних мережах. Дані інформаційні продукти сприятимуть підвищенню його впізнаваності серед потенційних споживачів.

Музей історії НЛТУ України має унікальний потенціал, щоб перетворитися зі стаційного об'єкта споглядання на живу лабораторну базу для практичної підготовки студентів. Оскільки сучасні тренди вимагають від молодих фахівців реальних кейсів у портфоліо, музей може стати майданчиком

для крос-функціональної практики студентів різних спеціальностей (від екологів та лісівників до ІТ-фахівців, маркетологів, дизайнерів та фахівців з інформаційної діяльності).

Важливо розробити концептуальну схему та напрями інтеграції музею в освітньо-практичний процес університету. Першим кроком в пошуках напрямів інтеграційного освітнього процесу в практичну площину може стати крос-медійний підхід.

Замість пасивної практики (оцифрування паперів чи чергування в залах), студенти можуть створювати реальні продукти для модернізації музею. І тут можна виділити конкретні завдання для студентів різних спеціальностей. Для прикладу здобувачі освіти напряму ІТ зможуть займатися розробкою мобільного додатка-путівника, створення AR-ефектів для лісівничих експонатів, кодування квестів через QR-коди, що дасть змогу створити технологічне оновлення та оновити інтерактивні елементи експозиції. Студенти ОПП «Дизайн» чи «Ландшафтна архітектура» в час проходження практики можуть працювати над створенням дидактичних міні-плакатів, редизайну музейних постерів, проєктування інтерактивної фотозони з «зеленою» естетикою. Представники лісгосподарських та екологічних спеціальностей можуть стати науковими кураторами з розробки Еко-екскурсій, підготовки контенту для рубрики «Еко-коріння», опису історії порятунку лісових масивів. Фахівці освітньо-професійної програми «Інформаційна діяльність» при проходженні практики можуть займатися розробкою та реалізацією SMM-стратегії, організацією UGC-конкурсів, комунікувати з випускниками - інфлюенсерами, одночасно просуваючи музей в соцмережах підвищуючи його рейтинг та впізнаваність.

У межах практики студенти мають можливість також ознайомитися з організаційною структурою музею, принципами формування експозиції, особливостями роботи з фондovими матеріалами. Такий досвід сприяє

формуванню комплексного уявлення про діяльність у сфері медіа та культурних інституцій.

Практична діяльність студентів у межах музейного середовища сприяє формуванню ключових професійних компетентностей, зокрема навичок роботи з інформаційними ресурсами, аналізу історичних джерел, створення медіаконтенту, організації комунікаційних кампаній. Важливим є те, що така діяльність відбувається у реальному комунікаційному середовищі, що дозволяє студентам отримати досвід взаємодії з аудиторією та оцінити ефективність власних медіапродуктів.

«Сучасні університетські музеї, музейні комплекси, на основі інноваційних підходів, реалізуючи музейно-педагогічні можливості, роблять значний внесок у професійну підготовку студентської молоді, формування її ціннісних установок, а також безпосередньо впливають на весь навчально-виховний процес вишу і проводять пропаганду його кращих традицій» [27].

Участь студентів у музейній діяльності має також інноваційний потенціал. Молодь, як активний користувач цифрових технологій, приносить нові ідеї, формати та підходи до комунікації, що сприяє модернізації музейного простору. Це дозволить адаптувати діяльність музею до сучасних вимог інформаційного суспільства та підвищити його конкурентоспроможність у медіапросторі.

У контексті діяльності НЛТУ України музей може виступати платформою для реалізації міждисциплінарних медіапроектів, що об'єднують студентів різних спеціальностей. Наприклад, створення цифрових архівів, віртуальних виставок, інтерактивних екскурсій, присвячених історії лісової освіти, дозволить поєднати знання з різних галузей - інформаційної діяльності, дизайну, екології, історії. Такий підхід забезпечить комплексність подачі матеріалу та підвищить його комунікаційну ефективність.

Музей може стати потужною комунікаційною платформою для реалізації медіапроектів. На думку дослідниці Юлії Ключко - на сучасному етапі розвитку

музеології проєктна діяльність виступає детермінантою реалізації соціальної місії музейних установ, що забезпечує їхню адаптацію до динамічних трансформацій у соціокультурній, економічній та гуманітарній сферах. Реалізація проєктного підходу в Україні слугує інструментом інтенсифікації креативних музейних практик, глибокого осмислення та репрезентації історико-культурної спадщини, а також інституціоналізації партнерських мереж шляхом інтеграції новітніх інструментів та технологій [16].

Як приклад створення інтерактивної інфографіки або «музею у цифрах». Завданням студентів є перевести сухі архівні відомості (інвентарні книги, звіти про лісопосадки за 100 років) у формат інтерактивного візуального розслідування і за допомогою інструментів дата-візуалізації створити вебсторінку або мультимедійного лонгріду. Для прикладу можна запропонувати проєкт *«Географія Лісотеху: куди еволюціонував львівський ліс»*. Студент бере карти західноукраїнських земель часів заснування Крайової лісової школи, накладає їх на сучасні супутникові знімки Google Maps та створює інтерактивний повзунок часу, який показує, як змінювалися лісові масиви Галичини.

Використовуючи ІІІ, можна запропонувати студенту «оживити» фотографії та документи, в яких немає якісного візуального ряду. Цікавою може бути створення мультимедійної виставки *«Голоси Еко-минулого»*. Студент пише ІІІ-промпти на основі реальних щоденників студентів-лісівників 1920-х років, створюючи аудіо-щоденник від першої особи.

Студентам можна запропонувати створити проєкт *«Інформаційного кураторства»* для AR/VR-виставок. Суть даного завдання полягає в тому, що розробляється код інформаційної архітектури та текстових сценаріїв для технологій доповненої реальності. Як приклад міждисциплінарного завдання проєкт *«Цифрова Еко-стежка Музею»*. Студент створює AR-мітки для дерев ботанічного саду НЛТУ, які пов'язані із видатними постатями університету

(натискаєш на дерево - відкривається архівне фото його посадки професором 80 років тому).

Створення інтерактивної гри «*Один день із життя студента-лісівника в 1878 році*» може об'єднати студентів спеціальностей ІТ, лісового господарства, маркетингів, прикладних механіків та інформаційної діяльності. Гравець робить вибір: «Піти на лекцію з архітектури до Леонарда Марконі чи втекти на каву на площу Ринок?». Кожен вибір підкріплюється реальними музейними документами, фотографіями та довідками. Щоб створити гру необхідно користуватися підказками, які є в розпорядженні музею і не тільки. Створивши даний продукт, студенти можуть для портфоліо прописати «Narrative Designer / Game Writer» - дефіцитна спеціалізація на стику копірайтингу, логіки та ігрової індустрії.

Крім цього музей може стати унікальною виставковою залою для показу творчих студентських робіт, захисту дипломних проєктів, проведення творчих вечорів, презентації наукових доробок викладачів та студентів.

Використовуючи музей як базу для студентських медіапроєктів та практики, усі зацікавлені сторони отримають взаємовигідний ефект: університет безкоштовну якісну модернізацію музею силами власних студентів під керівництвом викладачів, а студенти - захищатимуть курсові та кваліфікаційні роботи, які мають реальне практичне впровадження, а не залишаються «на папері», закріплюючи власні знання про історію НЛТУ.

Робота над музейними перформансами-імпровізаціями чи організація флешмобів типу «*Артефакт від випускника*» сприятиме розвитку у студентів навичок проектного менеджменту, командної роботи та публічних виступів.

Таким чином, музей історії НЛТУ України може ефективно виконувати функцію освітньо-комунікаційної платформи, що забезпечить практичну підготовку студентів і водночас сприяє популяризації бренду університету. Інтеграція студентських медіапроєктів у діяльність музею створить синергійний

ефект, поєднуючи освітню, наукову, практичну та комунікаційну складові, що відповідає сучасним тенденціям розвитку вищої освіти та музейної справи.

РОЗДІЛ 2. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ЛІСОВОЇ ОСВІТИ В ЕКСПОЗИЦІЇ МУЗЕЮ УНІВЕРСИТЕТУ

2.1. Галерея ректорів

Галерея ректорів Львівської лісотехнічної школи - це не просто перелік адміністраторів, а літопис видатних мислителів і патріотів своєї справи. Кожен із них відповідав на виклики своєї епохи: у ХІХ столітті вони створювали освіту з нуля, у ХХ - захищали Карпати від винищення та будували інфраструктуру, а на межі ХХ–ХХІ століть - перетворили НЛТУ на визнаний у Європі екологічний університет, що вчить людство жити за латинським принципом закладу: «*Ad naturam vivere discimus*» («Вчимося жити в гармонії з природою»).

Першим директором Крайової школи лісового господарства став **Генрик Стшелецький (з 1874 по 1891рр.)**, син лісника з Добротвору, практик із великим досвідом роботи на посадах надлісничого у Лопатинських соснових пралісах та управлінця львівськими міськими лісами - засновник лісової освіти на західно-українських землях - був першим директором і професором Львівської Вищої Лісової Школи.

Маючи три вищі освіти - аграрно-лісничу, торгову і лісову - Генріх Стшелецький знайшов своє покликання на ниві лісової науки. «Я родом і духом лісник», - з гордістю говорив він.

Професор Стшелецький - автор монографій, підручників і багаточисленних статей - пропагував прогресивні методи і форми ведення лісового господарства. До його авторитетних думок, як почесного члена Галицького Лісового і Господарського Товариства, прислухались керівники лісових господарств. Він неодноразово очолював делегації від Галичини на міжнародних наукових конгресах, виступав з доповідями перед науковцями і студентами у Віденській академії.

Професор Генріх Стшелецький більш ніж піввіку в своїй творчій діяльності «сіючи розумне, добре, вічне», залишив для майбутніх поколінь лісників неоцінену спадщину [37].

Професор Владислав Тинецький (з 1882 по 1902 рр.) стояв біля джерел розвитку Львівської Вищої Школи. Чверть століття віддавав він свої знання, розум і талант справі лісової науки і лісової освіти.

В науковому відношенні професор Владислав Тинецький був зв'язаний з університетом і вищою сільськогосподарською школою в Дублянах. Він приймав участь у плануванні Стрийського парку, був редактором журналу «Silvan», автор більш як 100 робіт, які охоплюють широке коло проблем по лісівництву.

Владислав Тинецький особисто доклав величезних зусиль для розбудови та формування ботанічного саду (дендропарку) навколо головного корпусу школи на вулиці Святого Марка (нині вул. Кобилянської). Багато екзотичних та рідкісних дерев були висаджені за його ініціативи та під його наглядом для навчальних цілей. Він є автором фундаментальних праць і підручників, за якими навчалися лісівники Галичини. Зокрема, відомі його книги з лісової ботаніки («*Botanika leśna*») та праці, присвячені хворобам дерев і шкідникам лісу.

Владислав Тинецький залишився в історії науки західних земель України як видатний, талановитий педагог і великий суспільний діяч [5].

Маріан Малачинський (з 1902 по 1912 рр.) - науковець-лісівник, до призначення директором школи він працював у державних лісових структурах Галичини (у Крайовій дирекції лісів), мав величезний практичний досвід ведення лісового господарства в Карпатах та на Розточчі. Як директор, активно займався модернізацією навчального процесу. За його керівництва школа отримала нове дихання, розширювалися навчальні програми, а випускники цінувалися по всій Австро-угорській імперії. Малачинський є автором низки фахових праць, статей та підручників з лісівництва, лісової таксації та

організації лісогосподарських робіт. Він також був активним членом *Галицького лісівничого товариства*.

Професор Малачинський - автор знаменитого меморандуму 1912 р. з питання відкриття у Львові Лісової академії.

Професор Станіслав Соколовський (з 1912 по 1918 рр.)- видатний вчений-лісівник, ботанік, один із найяскравіших викладачів та керівників Крайової школи лісового господарства у Львові, а згодом - професор Львівської політехніки та завідувачем кафедри лісівництва Ягеллонського університету в Кракові.

Він обіймав посаду директора Крайової школи лісового господарства викладав профільні дисципліни: лісівництво, лісове благоустрій та ботаніку. Мав авторитет блискучого лектора, який умів поєднувати суху теорію з польовими дослідженнями.

В 1905 р. Галицьке Лісове Товариство обрало його редактором журналу «Sylwan». На цій посаді Соколовський залишився до 1919 р. В роки редакторської діяльності професора Соколовського на сторінках «Sylwan» значно збільшилась кількість публікацій статей вчених із європейських країн. В 1935 р. він переїхав в Татри, де і провів останні роки свого життя.

Станіслав Соколовський вивів вивчення лісів на новий, глибоко екологічний рівень. До його головних здобутків належать дослідження Татр та Карпат. Він присвятив значну частину життя вивченню гірських лісів. Його праці про межі лісу в Татрах, вплив клімату на деревні породи та екологію гірських масивів стали класикою лісівничої науки. Соколовський був експертом із лісовідновлення. Його книга «*Hodowla lasu*» («Лісівництво / Вирощування лісу») тривалий час слугувала основним підручником для багатьох поколінь студентів-лісівників. Він був одним із перших ідеологів створення природних заповідників та національних парків у Карпатах і Татрах, закликаючи зберігати первісні лісові масиви від хижацького вирубування.

Професор Станіслав Соколовський увійшов в історію як науковець, який зміг поєднати суто практичне, економічне лісівництво (як бізнес) із глибоким розумінням лісу як живої, цілісної екосистеми, що потребує захисту [37] *(Додаток А)*.

Першим директором Львівського лісотехнічного інституту було призначено **Володимира Гарузова (з 1945 по 1953 рр.)** - спеціаліста у галузі транспорту лісу. Володимир Іванович акцентував увагу на формуванні матеріально-технічної бази - інститут отримав перші приміщення, обладнання для лабораторій, меблі та навчальні матеріали в умовах важкої післявоєнної відбудови Львова. Було закладено основу академічної структури. Зокрема, у 1949 році в інституті почав функціонувати лісогосподарський факультет. Володимир Гарузов залучив до викладання досвідчених фахівців галузі. Серед них були як місцеві львівські науковці, так і спеціалісти з лісотехнічних вишів інших міст. В інституті розгорнули перші науково-дослідні роботи у сферах лісового господарства, лісозаготівлі та механічної обробки деревини.

Під керівництвом В. І. Гарузова інститут пройшов найскладніший етап - від ідеї та урядового наказу до функціонуючого вищого навчального закладу. У 1949 р. відбувся перший випуск дипломованих інженерів для лісової промисловості України.

Юрій Третяк (з 1953 по 1959 рр.)- видатний український лісівник та еколог, який у 1950-х роках очолив рух за порятунок лісів Західної України. Він у 1957 році організував у Львові першу екологічну конференцію на якій піднімає питання захисту довкілля. Самотужки виступав проти державно-бюрократичної системи і вимагав заборони суцільних рубок та ініціював створення Карпатського заповідника. Намагався питання захисту довкілля винести на міжнародний рівень, налагодивши співпрацю з природоохоронцями Чехословаччини та Польщі. Через передрук його статті про Карпати американською газетою у 1958 році зазнав переслідувань з боку радянського

режиму. Був звільнений з посади ректора, а цькування призвело до передчасної смерті вченого [22].

Життя **Арсенія Яцюка (з 1959 по 1982 рр.)** було тісно пов'язане з розвитком Львівського лісотехнічного інституту, де він понад два десятиліття працював ректором, а також чверть століття очолював кафедру технології матеріалів і машинобудування. Як керівник, Яцюк перетворив інститут на потужний освітній центр, значно зміцнивши його матеріальну базу завдяки спорудженню нових гуртожитків, навчальних приміщень та модернізації лабораторій. Як дослідник, він стояв біля витоків фізико-хімічної механіки металів, вивчаючи, як механічна обробка впливає на тривалість служби матеріалів. Головним практичним здобутком вченого стало створення галузевої науково-дослідної лабораторії. Розроблена там революційна технологія та інструменти для обробки деревини абразивними кругами не мали аналогів у світі. Цей винахід отримав найвище державне визнання - у 1984 році А. І. Яцюк та його наукова команда стали лауреатами Державної премії УРСР [39].

Володимир Кучерявий (з 1982 по 1993 рр.) очолював Львівський лісотехнічний інститут на посаді ректора. Паралельно він керував кафедрою лісівництва і озеленення, яку з 1984 року реорганізував у кафедру екології, ландшафтної архітектури та садово-паркового господарства. Вчений став новатором у вітчизняній вищій освіті, адже саме він першим в Україні започаткував підготовку фахівців за такими напрямками, як «Прикладна екологія», «Ландшафтна архітектура» та «Садово-паркове господарство».

Головний вектор багаторічних наукових пошуків В. П. Кучерявого був спрямований на дослідження життєдіяльності рослин в умовах міського й техногенного навантаження, а також на вивчення фітомеліоративного потенціалу рослинного покриву. Період 1980–1990-х років позначився гармонійним поєднанням його наукової, викладацької та творчої роботи, що заклало фундамент для створення авторитетної наукової школи з урбоекології, ландшафтної архітектури та фітомеліорації. Міжнародне визнання заслуг

вченого підтвердилося у 2003 році у Стокгольмі, де на конгресі Міжнародної федерації ландшафтних архітекторів (IFLA) його обрали індивідуальним членом цієї престижної організації.

Туниця Юрій (з 1993 по 2021 рр.) - академік НАН України, доктор економічних наук, заслужений діяч науки і техніки України, професор, член офіційної делегації України на 19-й спецсесії Генеральної Асамблеї ООН (1997), член офіційної делегації України на 63-й сесії Генеральної Асамблеї ООН (2008), член офіційної делегації України на Конференції ООН з питань сталого розвитку «Ріо+20»(2012). Юрій Туниця знаним фахівцем у галузі раціонального природокористування і охорони довкілля; автор ідеї та концепції створення Екологічної Конституції Землі - міжнародного економіко-правового акта екологічної безпеки планети і сталого розвитку.

Юрій Туниця є всесвітньо відомим ученим-новатором та засновником нового наукового напрямку - екологічної економіки. Він ініціював участь вишу у спільному європейському проєкті програми TEMPUS-TACIS під назвою ENARECO разом із топовими університетами Німеччини (Фрайбург), Бельгії (Гент) та Італії (Падуя). Завдяки цьому міжнародному партнерству магістерська програма НЛТУ з екологічної економіки стала першою на теренах континентальної Європи. Він переніс цей підхід в освітній процес університету, започаткувавши стратегію «екологізації лісотехнічної освіти». Це повністю змінило філософію навчання: інженерів почали вчити думати не просто про те, як зрубати й переробити ліс, а як зберегти екосистему.

Юрій Туниця перетворив Лісотехнічний університет із суто технологічного вузькопрофільного інституту на визнаний у світі інноваційний центр екологічної науки та освіти, заклавши той фундамент, завдяки якому НЛТУ сьогодні очолює міжнародні «зелені» рейтинги університетів.

Володимир Загорський (з 2021 р. по теперішній час) - видатний український учений, доктор економічних наук, професор, член-кореспондент НАН України та заслужений діяч науки і техніки України. Його високий

науковий авторитет підтверджується статусом академіка Академії економічних наук України, дійсного члена Лісівничої академії наук, почесного доктора з екології НААН України, а також членством у Раді та керівництвом секції економіки Західного наукового центру НАН України.

Під керівництвом В. Загорського НЛТУ України зміцнив свій статус провідного осередку екологічної освіти. Університет незмінно очолює національну частину міжнародного «зеленого» рейтингу *UI GreenMetric World University Ranking*, демонструючи взірцеві стандарти сталого розвитку та управління університетським кампусом.

Обрання Володимира Загорського Президентом Ради європейських лісівників (CEF) стало унікальною подією для вітчизняної лісівничої спільноти. Це відкрило університету безпосередній доступ до розробки загальноєвропейської лісової політики, збереження біорізноманіття та боротьби зі змінами клімату.

Завдяки зусиллям управлінської команди суттєво розширилися міжнародні зв'язки вишу. НЛТУ залучив фінансування для масштабних досліджень у межах провідних європейських програм, зокрема *Horizon Europe*, *Erasmus+*, *EURIZON* та *Interreg*.

Університет упевнено тримає статус топового галузевого центру, посідаючи 4-те місце серед усіх закладів вищої освіти Львівщини у консолідованому рейтингу «Топ-200 Україна».

Сьогодні Володимир Загорський успішно інтегрує університет у сучасне цифрове середовище, забезпечує багатовекторну підготовку фахівців (від бакалавра до доктора філософії) за десятками інноваційних програм та гідно презентує українську лісівничу науку на світовій арені (*Додаток Б*).

Перші директори Крайової лісової школи (Генрик Стшелецький, Владислав Тинецький, Маріан Малачинський, Станіслав Соколовський) заклали міцний практичний і науковий фундамент. Свою діяльність вони спрямовували на створення матеріальної та дослідницької бази: розбудовували

ботанічний сад, створювали перші музеї, гербарії, збирали унікальні бібліотеки та очолювали авторитетний часопис «*Sylvan*». Саме вони вивели лісову науку на рівень визнання в Австро-угорській імперії та першими почали боротьбу за створення повноцінної Лісової академії у Львові.

У середині XX століття, попри жорсткі рамки тоталітарної радянської системи, керівники закладу виявили надзвичайну громадянську та наукову мужність. Юрій Третяк став символом безкомпромісного екологічного захисту, відкрито повставши проти державної бюрократії, вимагаючи припинення нищівних суцільних рубок у Карпатах. Арсеній Яцюк натомість проявив себе як потужний організатор та інженер-винахідник. За понад 20 років ректорства він здійснив матеріально-технічний прорив, перетворивши інститут на потужний освітній центр і вивівши технологічні розробки закладу на рівень Державної премії.

Зі здобуттям Україною незалежності керівники закладу здійснили кардинальний розворот - від суто споживацького, інженерно-технологічного лісівництва до філософії «лісу як цілісної екосистеми». Володимир Кучерявий заклав основи урбоекології та ландшафтної архітектури, адаптуючи лісівництво до умов міського та техногенного навантаження. Юрій Туниця здійснив справжню інтелектуальну та інституційну революцію, заснувавши новий науковий напрям - екологічну економіку - та презентувавши концепцію *Екологічної Конституції Землі* в ООН, він вивів львівську лісівницьку школу на глобальний світовий рівень.

Сучасне керівництво університету в особі Володимира Загорського відповідає на виклики XXI століття: цифровізацію, кліматичні зміни та інтеграцію у світовий науковий простір. Професор Загорський успішно капіталізував попередні здобутки, утримуючи за НЛТУ статус «найзеленішого вишу України» в міжнародному рейтингу *UI GreenMetric*. Сучасне лідерство ректора вимірюється здатністю залучати мільйонні європейські гранти та

безпосередньо впливати на світову екологічну політику, що підтверджено його обранням Президентом Ради європейських лісівників (CEF).

2.2. Етапи розвитку лісової освіти на західноукраїнських землях

Еволюція лісівничої освіти на західноукраїнських землях - це історія успішного перетворення локальної крайової школи на інноваційний національний університет європейського рівня, який сьогодні формує екологічну культуру та забезпечує сталий розвиток лісового сектору України. Наше завдання представити цю еволюцію в Музеї історії НЛТУ України.

Історія розвитку лісової освіти на західноукраїнських землях в музейній експозиції умовно буде розділена на шість етапів .

Історія лісівничої освіти розпочинається **24 жовтня 1874 року** у Львові. Саме тоді відкрився перший на теренах Західної України (яка на той час перебувала у складі Австро-угорської імперії як Королівство Галичини та Володимирії) спеціалізований лісівничий навчальний заклад - Крайова лісова школа. Ініціатива про створення лісівничої школи походила від Галицького лісового товариства, яке очолював Генріх Стшелецький. На засідання Галицького сейму було подано пропозицію щодо створення школи, яка успішно була затверджена 10 січня 1874 р. [36] (*Додаток В*).

У перший рік на навчання зарахували 21 першокурсника та 6 студентів на другий курс. Загалом до 1889 року кількість вихованців не перевищувала 50 осіб. На тлі європейських аналогів це було нормою. Для зарахування до школи необхідно було досягнути 17-ти річного віку, мати хороші оцінки за 6 класів гімназії та рік практичного досвіду в лісовому господарстві. Абітурієнтів із дипломами з відзнакою («матурою») звільняли від практики і зараховували одразу на II курс, але вони мали скласти вступні та додаткові іспити з природничих наук. Решта вступників складала жорсткі іспити з мов (німецької та польської) та точних і природничих дисциплін. Відбір був настільки суворим, що спочатку школа орендувала приміщення на березі Полтви (сучасна вул. Грушевського), але маленька ділянка та брак місця заважали розвитку.

Крайовий відділ придбав для закладу віллу Милашевських (на розі сучасних вулиць Грушевського та Кобилянської) із прилеглою територією у 0,8 га, куди згодом перенесли ботанічну колекцію дерев (сьогодні це приміщення кафедри ландшафтної архітектури, садово-паркового господарства та урбоекології) (Додаток Г).

Ця будівля стала осередком науки. Тут у 1882 році почало роботу Галицьке лісове товариство під керівництвом Г. Стшелецького та відновилося видання авторитетного журналу «Sylvan».

До Львівської школи щорічно приймали близько 15 осіб. Оскільки навчання вимагало коштів, держава та Господарське товариство надавали стипендії й кредити. Бідним студентам фінансово допомагало Галицьке лісове товариство. Конкуруючи із Віденською лісовою академією, львівські науковці постійно намагалися модернізувати Крайову лісову школу. Галицький сейм затвердив в школі трирічну програму навчання, що призвело до повної реорганізації професорсько-викладацького складу, збільшився їх склад до трьох професорів і десяти доцентів. Навчання велося по-семестрово, в кінці кожного складалися іспити. В кінці навчання складалися випускні іспити у присутності екзаменаційної комісії. Питання випускного іспиту включали завдання з лісовідновлення, охорони лісу, лісовпорядкування, лісового права і адміністрування, геодезії та нівелювання. Після успішного складання іспитів, випускник отримував свідоцтво, підписане директором школи і членами іспитової комісії, та патент. На роботу випускника скеровував Крайовий відділ за рекомендацією директора школи.

Розвиток навчальної та наукової бази закладу наприкінці XIX століття відзначився кількома важливими подіями:

- 1) влада передала школі лісову ділянку фундації Головинських (2 га) у Винниках. У 1898 році професор Соколовський висадив тут 62 породи дерев для дослідження акліматизації інтродуцентів;

2) наприкінці століття відкрилися зоологічний та ботанічний музеї. Останній пишався різноманітним гербарієм, зібраним під керівництвом професора Б. Блоцького;

3) завдяки спільним зусиллям школи та Галицького лісового товариства було створено багату книгозбірню, яка у 90-х роках XIX ст. вже мала 2278 книг.

Іногородні студенти розв'язували житлове питання по-різному: дехто знімав житло великими компаніями по п'ятеро-семеро людей, інші ж мешкали в академічних гуртожитках. Зокрема, у студентських будинках на вулицях Сенаторській (нині Стецька) та Ісаковича (тепер Горбачевського) для майбутніх лісівників було виділено дві кімнати, розраховані на 12 осіб.

Другий етап розвитку Крайової лісової школи пов'язаний із наданням їй статусу вищої. Цей процес розпочався у 1908 р. Крайовий виділ створив комісію для розробки проекту надання школі статусу вищого навчального закладу. Галицький сейм взяв до уваги постанову комісії про зміну статусу Лісової школи у Львові. На основі ухвали сейму від 19 листопада 1908 р. їй було надано статус вищої і прирівняно у правах до навчальних закладів «Höhere Forstchranstalt», тобто вищих. Польські лісівники негативно сприйняли це рішення. Посипалася низка дописів і відкритої антиреклами в бік Вищої крайової школи лісового господарства. У часописі «Sylwan» у 1908 р. з'явилася стаття Яна Щербовського, в якій він запропонував закрити Львівську вищу лісову школу й утворити при одному з університетів окремий лісовий факультет [6].

Почалася справжня боротьба за існування Вищої крайової лісової школи. Полем битви став журнал «Sylwan» на сторінках якого публікувалися як аргументи так і антиаргументи з цього питання. Галицьке лісове товариство активно підтримувало Лісову школу, а професори вищих навчальних закладів Львова Гальбон, Шайнога, Глапбінський, Сташинський, ректор Львівського університету професор Фінкель та делегати молодіжних організацій 19 січня 1912 р. подали намісникові Галичини графові Бадені меморандум «Про

утворення лісової академії у краї». У ньому, зокрема, йшлося про те, що в Галичині бракує освічених лісівників у приватних лісах: з-поміж двох тисяч осіб персоналу 1700 не мають фахової освіти. Проте Перша світова війна завадила здійсненню цього плану [5].

Перша світова війна, боротьба за незалежність Західноукраїнської народної республіки завдали колосальних збитків лісовому господарству краю, зазнав втрат кадровий потенціал лісової школи, природні та матеріальні об'єкт. Доводилося рятувати її майно та бібліотеку. Після поразки ЗУНР розпочалися тотальна полонізація краю і нищення української освіти та науки.

Третій етап розвитку Крайової лісової школи розпочинається із вкрай негативної постанови Ради Міністрів у листопаді 1919 р. про об'єднання Вищої лісової школи з Технічною та Рільничою академіями.

У листопаді 1919 року Міністерство релігійних визнань і народної освіти у Варшаві затвердило рішення про створення гірничо-лісового факультету Львівської політехніки. Відповідно до цього документа факультет очолював декан, якого обирали згідно зі статутом Політехніки. Виконуючи свої обов'язки, він працював як у Львові, так і в Дублянах.

Навчальний процес був організований таким чином, що перші п'ять семестрів студенти навчалися у Львові, а наступні три - у Дублянах. Деканат факультету містився в будівлі колишнього монастиря Святої Марії Магдалини, тоді як навчальні корпуси розташовувалися на сучасних вулицях Котляревського (*Додаток Д*) та Кобилянської. Першим деканом новоствореного факультету став професор Стефан Павлик.

Повоєнні роки були складним періодом для становлення факультету. Навчання відбувалося в умовах економічної нестабільності та господарської розрухи. Приміщення майже не опалювалися, лабораторне обладнання потребувало оновлення, а навчальні корпуси й матеріально-технічна база перебували у незадовільному стані.

У 1924 році освітню та наукову діяльність на факультеті забезпечували 18 кафедр, з яких шість функціонували на лісовому відділенні: ботаніки лісу, охорони лісу, вирощування лісу, використання лісу, впорядкування лісу та лісової інженерії.

На кафедрах факультету працювали 15 звичайних професорів, два надзвичайні професори, шість ад'юнктів і 31 асистент. Вони здійснювали підготовку 470 студентів, що свідчило про доволі сприятливе співвідношення між викладачами та здобувачами освіти: на одного викладача припадало в середньому близько дев'яти студентів.

Навчальний рік розпочинався 10 жовтня і складався з двох семестрів. Наприкінці кожного семестру студенти складали іспити, а в літній період проходили виробничу практику. Навчальне навантаження було досить інтенсивним: в осінньому семестрі заняття тривали 6–7 годин щодня, а у весняному - 5–6 годин. Успішність оцінювали за п'ятибальною системою, причому окремо враховувалася і поведінка студентів. Завершити навчання у встановлені терміни та без суттєвих труднощів отримати диплом вдавалося лише близько 40 % студентів [18].

Навчання в школі було платним і коштувало 300 злотих на рік (для порівняння - середня місячна заробітна плата вчителя складала 400 злотих, а робітника 300 злотих.). Приблизно за 80% студентів платили батьки, стипендію отримувало 4%, а 16% змушені були працювати, щоб отримувати засоби для проживання і навчання. З початком Другої світової війни у 1939 р. системи підготовки фахівців була перебудована на радянський манер: перехід на п'ятирічний термін навчання, новий графік навчального процесу, нові умови вступу і т.д. З початком німецької окупації західноукраїнських земель у червня 1941 р., навчальні заклади практично припинили свою діяльність. З жовтня 1944 р. за розпорядженням Раднаркому від 29 08.1944 р. офіційно відновив свою діяльність Львівський політехнічний інститут. Серед семи факультетів які почали функціонувати в інституті - лісовий (як самостійний) [35].

Четвертий етап розпочався із прийняттям Постанови ради народних комісарів УРСР і Центрального комітету КП(б) України від 15 січня 1945 р. «Про організацію лісотехнічного інституту УРСР в м. Львові» в складі 3-х факультетів – лісоексплуатаційного; механічної обробки дерева та планово-економічного. Факультет лісового господарства було передано в ЛЛП із Львівського сільськогосподарського інституту на підставі Наказу Міністерства вищої освіти СРСР № 183 від 12 лютого 1949 р.

Головний корпус інституту розмістився на теперішній вулиці Генерала Чупринки в будівлі, що свого часу слугувала приміщенням жіночої гімназії з гуртожитком, а згодом перебувала у власності сестер-василіанок (*Додаток Е*). Перший набір студентів налічував 187 осіб, а освітній процес забезпечували 22 викладачі та 10 лаборантів. Уже через два роки чисельність науково-педагогічного персоналу перевищила 50 осіб. Саме в цей період було започатковано активну методичну роботу: для кожної спеціальності розроблялися навчальні плани, програми дисциплін та авторські лекційні курси.

Перші роки діяльності інституту були непростими. Навчання відбувалося у дві зміни в недостатньо опалюваних і слабо освітлених аудиторіях. Відчувався гострий брак меблів, навчального обладнання та літератури, а бібліотечний фонд становив лише близько семи тисяч примірників. Незважаючи на складні умови, заклад динамічно розвивався. Уже до 1947 року в інституті функціонували лабораторії фізики, хімії, геодезії, електротехніки та механізації лісорозробок, а також 16 спеціалізованих навчальних кабінетів.

Важливою віхою в історії закладу став 1949 рік, коли відбувся перший випуск фахівців: дипломи отримали 10 інженерів-технологів і 12 інженерів-механіків. Того ж року, відповідно до наказу профільного міністерства, з 1 вересня розпочав роботу лісгосподарський факультет, на перших двох курсах якого навчався 131 студент. Відкриття нового факультету сприяло стрімкому зростанню контингенту здобувачів освіти: якщо у 1949 році

в інституті навчалися 844 студенти, то вже у 1958 році їхня кількість досягла 1601 особи.

Паралельно розширювався й кадровий потенціал закладу. Якщо у 1945 році освітній процес забезпечували лише 22 викладачі то у 1955 році у структурі Львівського лісотехнічного інституту функціонували чотири факультети, 23 кафедри, 13 навчальних кабінетів і 21 спеціалізована лабораторія. За перше десятиліття своєї діяльності заклад підготував 1122 висококваліфікованих фахівців. Інститут володів сучасною на той час навчально-дослідною базою, до якої входили полігон механізації лісорозробок і сухопутного транспорту лісу, лісопильний завод та столярна майстерня.

Важливою подією в науковому житті закладу стало видання першого тому «Наукових записок Львівського лісотехнічного інституту» [28].

Із 1955 року, після створення Міністерства вищої освіти УРСР, розпочалася масштабна модернізація системи підготовки фахівців у лісотехнічних закладах вищої освіти. Значну увагу було приділено розвитку навчально-наукової бази, зокрема покращенню роботи ботанічних садів, дендрологічних парків та біологічних станцій.

У середині 1950-х років навколо головного навчального корпусу було створено новий дендропарк, який став одним із наймальовничіших зелених куточків Львова. Тут було інтродуковано близько 200 видів і форм дерев та чагарників. Дендропарк увійшов до Міжнародного союзу ботанічних садів, а постановою Ради Міністрів України від 22 лютого 1991 року йому було надано статус державного ботанічного саду.

Важливим кроком у розвитку наукових досліджень стало створення відповідно до наказу № 800 від 31 липня 1957 року науково-дослідного сектору. Уже в 1958 році в ньому працювали 57 співробітників, з яких 22 були штатними працівниками, а 35 - сумісниками. Науковці виконували 79 науково-дослідних робіт, серед яких 58 фінансувалися з державного бюджету, а 21 - на договірних засадах [14].

На початку 1980-х років інститут уже об'єднував шість факультетів, 28 кафедр, 38 лабораторій та 19 навчальних кабінетів. Про динамічний розвиток закладу свідчить і зростання контингенту студентів: якщо у 1969 році на денній, вечірній та заочній формах навчання здобували освіту 5050 осіб, то у 1979 році їхня кількість досягла 6316. Водночас щорічний випуск спеціалістів зріс із 684 до 1033 осіб.

Розвиток матеріально-технічної бази інституту тривав і надалі. У 1974 році було введено в експлуатацію сучасний навчально-лабораторний корпус загальною площею 11,5 тис. м². Через п'ять років розпочав роботу ще один навчальний корпус на вулиці Природній. Для студентів було споруджено чотири гуртожитки на 2200 місць, чотири їдальні, стадіон та приміщення кафедри фізичного виховання. З 1983 році, у навчальному процесі активно використовувалися лісоекологічні стаціонари в Моршині та Східниці, державний заповідник «Розточчя», а також деревообробне підприємство навчально-дослідного лісокомбінату в селищі Івано-Франкове.

У 1988 році Львівському лісотехнічному інституту було присвоєно ім'я видатного українського лісівника, академіка та засновника типологічної школи Петра Степановича Погребняка, що стало визнанням його вагомому внеску у розвиток лісівничої науки.

П'ятий етап розвитку лісової освіти розпочався з 1993 р., коли Кабінет Міністрів України прийняв Постанову від 13 серпня 1993 р № 646 Київ «Про Вдосконалення Мережі вищих навчальних закладів», згідно з якою на базі Львівського Лісотехнічного Інституту було створено Український Державний Лісотехнічний Університет (*Додаток Є*).

Український державний лісотехнічний університет (Укр ДЛТУ) зберіг свій унікальний статус єдиного профільного закладу вищої освіти в лісотехнічній галузі країни. Ще у 1993 році університет долучився до пілотної групи вітчизняних ЗВО, які першими впроваджували ступеневу систему підготовки кадрів. Відповідно до вимог часу оновилися й навчальні програми:

підготовка фахівців для лісового комплексу здійснювалася за 12 ключовими напрямками.

Згодом, у 1994 році, Міністерство освіти і науки України визначило УкрДЛТУ базовим закладом для формування галузевих і державних стандартів вищої освіти. Фахівці університету розробляли нормативи для таких спеціальностей, як:

- «Лісове і садово-паркове господарство»;
- «Лісозаготівля і деревообробка»;
- «Лісоінженерна справа» та «Технологія деревообробки».

Для оптимізації ступеневого навчання у 1997 році було сформовано освітнє об'єднання «Лісотехнічна освіта». До його складу ввійшли 15 регіональних коледжів та технікумів (ЗВО I–II рівнів акредитації), що дозволило побудувати систему безперервного навчання за узгодженими планами.

Модернізація закладу відбувалася в контексті Болонського процесу. Знаковим кроком до інтеграції в європейський простір став міжнародний проєкт програми ЄС TEMPUS/TACIS «EKARECO» (1996–2002 рр.), реалізований спільно з партнерами з Німеччини, Бельгії та Італії. Завдяки цьому у 1998 році університет першим у континентальній Європі відкрив магістратуру з економіки довкілля для підготовки екологів-економістів. В основі стратегії Укр ДЛТУ закріпився принцип екологізації освіти задля сталого розвитку лісового сектору.

Паралельно університет розширював географію партнерства, налагоджуючи зв'язки з науковими центрами Європи, Азії та Америки. Вже у 2004–2005 навчальному році контингент студентів перевищував 6 тисяч осіб, а освітній процес забезпечували понад 400 викладачів, серед яких було 32 доктори наук та 210 кандидатів наук.

Шостий етап - присвоєння статусу Національного лісотехнічного університету України за Указом Президента України №783/2005 від 16 травня 2005 р. *.(Додаток Ж).*

Важливим етапом у розвитку університету стало 16 травня 2005 року, коли Указом Президента України, зважаючи на вагомий внесок закладу у розвиток вищої освіти і науки, а також міжнародне визнання його освітньої та наукової діяльності, Українському державному лісотехнічному університету було надано статус національного. Відтоді заклад функціонує як Національний лісотехнічний університет України.

Сьогодні в університеті навчається близько семи тисяч студентів. НЛТУ України здійснює підготовку фахівців за всіма рівнями вищої освіти: бакалаврським, магістерським та освітньо-науковим рівнем доктора філософії. Освітній процес реалізується за 35 освітньо-професійними програмами бакалаврського рівня, 20 магістерськими програмами та дев'ятьма освітньо-науковими програмами підготовки докторів філософії.

Структуру університету формують шість навчально-наукових інститутів, до складу яких входять 29 кафедр. Освітню, наукову та методичну діяльність забезпечують понад 300 висококваліфікованих викладачів і наукових працівників. Концепція розвитку та освітня модель університету відповідають його статусу провідного національного галузевого закладу вищої освіти.

Пріоритетними напрямками діяльності НЛТУ України є підготовка конкурентоспроможних фахівців для лісового, деревообробного та природоохоронного секторів економіки, здійснення фундаментальних і прикладних наукових досліджень, розвиток міжнародного співробітництва та впровадження інноваційних технологій. Значна увага приділяється питанням сталого розвитку, раціонального використання природних ресурсів, збереження біорізноманіття та формування екологічної культури суспільства. Університет здійснює підготовку фахівців у галузях лісового господарства, деревообробних

технологій, екології, ландшафтної архітектури, інформаційних технологій, економіки та менеджменту.

Відданість принципам гармонійного співіснування людини й природи відображає латинський девіз університету - «*Ad naturam vivere discimus*» («Вчимося жити в гармонії з природою»), викарбуваний на фронтоні навчально-адміністративного корпусу. Цей вислів символізує прагнення університетської спільноти впроваджувати екологічний імператив у навчальну, наукову та виховну діяльність.

НЛТУ України стабільно посідає провідні позиції серед закладів вищої освіти держави. За результатами «Рейтингу Топ-200 Україна – 2024» університет увійшов до числа найкращих закладів вищої освіти країни, посівши 57 місце серед 200 українських університетів та четверте місце серед закладів вищої освіти Львівської області. Особливо вагомим досягненням стало те, що у 2025 році НЛТУ України восьмий рік поспіль очолив рейтинг українських університетів у міжнародному рейтингу UI GreenMetric World University Ranking, посівши 210 місце серед 1477 університетів із 95 країн світу [23].

Університет визначає свою місію як сприяння сталому інноваційному розвитку України шляхом підготовки висококваліфікованих фахівців, створення та поширення нових знань, формування інтелектуального, соціального та духовного потенціалу суспільства, здатного ефективно реагувати на сучасні та майбутні виклики.

Визнанням авторитету НЛТУ України на міжнародному рівні стало обрання у 2024 році ректора університету, професора Володимира Загорського, президентом Ради європейських лісівників (CEF). Діяльність цієї організації спрямована на розвиток сталого управління лісовими ресурсами, збереження лісових екосистем, протидію негативним наслідкам зміни клімату та підтримку біорізноманіття в Європі.

Міжнародна діяльність університету охоплює реалізацію численних освітніх і наукових проєктів, що фінансуються програмами Європейського

Союзу та міжнародними фондами. Серед них - програми «Горизонт Європа», Erasmus+, EURIZON, Interreg та інші ініціативи академічної мобільності й наукового співробітництва.

Станом на 2026 рік НЛТУ України мав 57 чинних угод про міжнародне співробітництво з 56 закордонними партнерами. Географія партнерських зв'язків охоплює 21 країну світу, зокрема Австрію, Азербайджан, Грецію, Грузію, Іспанію, Італію, Китай, Латвію, Литву, Молдову, Німеччину, Польщу, Румунію, Словаччину, Словенію, США, Туреччину, Угорщину, Фінляндію, Чехію та Швецію. Університет активно співпрацює з провідними науковими установами, міжнародними організаціями, фондами та освітніми центрами, зокрема з Німецькою службою академічних обмінів (DAAD), Фондом Фольксваген та іншими авторитетними інституціями.

Підсумовуючи вищесказане, слід зазначити, що історія лісотехнічної освіти в регіоні має глибоке коріння, що сягає 1874 року. Пройшовши складний шлях трансформацій (від австрійської Крайової лісової школи, через гірничо - лісовий факультет Львівської політехніки за часів міжвоєнної Польщі, радянський Львівський лісотехнічний інститут до сучасного НЛТУ України), заклад зумів зберегти свою головну особливість - він залишається єдиним в Україні вищим навчальним закладом суто лісотехнічного профілю.

Сьогодні університет є повноцінним гравцем на міжнародній арені, щорічно підтверджуючи високий авторитет львівської лісівничої школи у світі.

Сучасний НЛТУ України трансформувався з класичного інженерно-технологічного закладу в універсальний освітній хаб, в якому перетинаються абсолютно різні сфери знань і технологій у розрізі екологічного спрямування.

Це підтверджується не лише латинським девізом на фронтоні корпусу - «Ad naturam vivere discimus», а й конкретними результатами: стабільним лідерством серед українських вишів у престижному світовому екологічному рейтингу UI GreenMetric.

2.3. Інформаційне забезпечення виставкових стендів

Інформаційне забезпечення виставкових стендів - це ключовий етап проектування експозиції, оскільки він визначає, яким чином зібраний історичний матеріал (про етапи розвитку університету, постаті ректорів, наукові здобутки) буде візуалізований та донесений до відвідувача музею.

Ефективність сприйняття музейної експозиції безпосередньо залежить від продуманого інформаційного та текстового супроводу. Інформаційне забезпечення виставкових стендів, присвячених історії лісівничої освіти на західноукраїнських землях та видатним ректорам НЛТУ України, базується на принципах наочності, історичної достовірності, лаконічності та інтерактивності.

Для оптимізації сприйняття великого обсягу інформації весь масив даних поділяємо на кілька рівнів:

рівень 1: заголовки та концепція (назва стенду, історичного етапу чи персоналії);

рівень 2: текстовий супровід (короткі анотації, біографічні довідки);

рівень 3: документальний та іконографічний (архівні довідки, фото, цитати, копії)

Формуючи структуру наповнення стендів варто акцентувати увагу на пріоритетності певної інформації.

Згідно з концепцією умовного поділу історії закладу на шість етапів та створення «Алеї ректорів», інформаційне забезпечення розподіляється за такими тематичними блоками:

Блок А. Хронологічні стенди (Шість етапів розвитку лісової освіти).

В даному блоці варто звернути увагу на текстовий контент. На думку фахівців М. Рутинського та О. Стецюк «Доволі відповідальним етапом підготовки музейної експозиції є складання пояснювальних текстів. Адже для пересічного відвідувача більшість експонатів, позбавлених відповідних супровідних пояснень, - німі, а отже, привертатимуть до себе набагато менше

уваги. При складанні текстового супроводу експозиції важливо здивувати читача, зацікавити його маловідомими фактами, пробудити в ньому інтерес першовідкривача» [24].

Укладаючи стислі експлікації (пояснювальні тексти) до кожного історичного етапу, що відображають трансформацію закладу (від Крайової лісової школи 1874 року до Національного університету 2026 року) рекомендується наповнити кожен із шести стендів документальним забезпечення та іконографічний матеріал.

Стенд №1 буде містити Архівну довідку « Про створення Крайової лісової школи» (ЦДІАЛ, ф. 146, оп. 7, сп. 4084, а.25).

Стенд №2 інформуватиме про надання Крайовій школі лісового господарства статусу вищого навчального закладу і на стенді буде розміщено копію історичної світлини навчального приміщення по вул. Кобилянській, де функціонувала школа.

Третій етап пов'язаний із створення рільничо-лісового факультету Львівської політехніки в 1919 р..

Четвертий етап – створення Львівського лісотехнічного інституту представлено: Постановою Ради Міністрів від листопада 1945 р. з копією історичної світлини адміністративної будівлі по вул. Ген. Чупринки,103.

На стенді № 5 буде розміщена: Постанова КМУ № 646 від 13.08.1993 р. «Про надання Львівському лісотехнічному інституту статусу Українського державного лісотехнічного університету».

Шостий етап розвитку лісової освіти буде підтверджено Указом Президента України № 783/2005 та копією історичної світлини навчально-лабораторного корпусу №1.

Блок Б. Персональні стенди («Алея ректорів»)

Кожен стенд, присвячений очільнику закладу, міститиме уніфікований набір інформаційних елементів: якісне фото ректора, роки життя та роки керівництва закладом. Перелік наукових ступенів, звань та відзнак (наприклад,

для В. С. Загорського - член-кор. НАН України, Заслужений діяч науки і техніки України тощо) і обов'язково текст-резюме головних досягнень конкретної особистості (наприклад, екодисидентство Ю. Третьяка, розробка революційних технологій А. Яцюком, запровадження урбоекології В. Кучерявим, концепція Екологічної Конституції Землі Ю. Туниці, міжнародне лідерство в СЕФ В. Загорського). Для деяких ректорів будуть використані крилаті вислови персоналій (Г. Стшелецького: *«Я родом і духом лісник»*), що допомагатиме розкрити людський вимір постаті.

Повну інформацію про кожного ректора можна буде отримати за QR-кодом, який буде розміщений на кожній світлинці очільника.

Читабельність, сучасність та інформаційне забезпечення стендів можна реалізувати за допомогою наступних засобів:

1. Правило «70/30»: стенди проектуватимуться таким чином, щоб 70% площі займатиме візуальний контент (фотографії, документи, схеми, карти) і лише 30% - друкований текст.
2. Шрифтові зони - заголовки повинні зчитуватися з відстані 2–3 м, основний текст - з відстані 0,5–1 м через те необхідно звертати увагу на розмір шрифту (не менше 18–24 пт).
3. Обов'язково акцентувати увагу на кольоровому кодуванні, використовуючи фірмові кольори НЛТУ України, що підкреслює екологічний імператив закладу.
4. Застосування QR-кодів та мультимедіа для презентації інформації, оскільки фізична площа виставкового стенду обмежена, а розширення інформаційного простору можна здійснити через цифрові технології. QR-код, розміщений на кожному стенді може завести відвідувача на розширену цифрову довідку, архівні матеріали або оцифровані монографії (наприклад, книгу С. Соколовського *«Hodowla lasu»* чи сторінки журналу *«Silvan»*).

5. Використання аудіогіда: QR-коди, інтегровані в інформаційні стенди дозволяють відвідувачам прослухати коротку аудіорозповідь про життя кожного діяча за допомогою власного смартфона.
6. Двомовність - усі основні заголовки, анотації та біографічні довідки будуть дублюватися українською та англійською мовами для забезпечення міжнародного контексту експозиції (міжнародну співпрацю НЛТУ та євроінтеграційний курс України.

Інформаційне забезпечення виставкових стендів у такій формі дозволить перетворити статичний показ матеріалів на динамічний освітній простір, де відвідувач зможе самостійно регулювати глибину занурення в історію лісівничої науки - від швидкого візуального огляду до детального вивчення історичних документів.

РОЗДІЛ 3. ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ МУЗЕЮ ТА ЙОГО РОЛЬ У МЕДІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ УНІВЕРСИТЕТУ

В епоху глобальної цифровізації суттєво зростає потреба у дослідженні того, як традиційні соціокультурні установи інтегруються в цифрове середовище. Сучасні університетські музеї поступово виходять за межі класичного збереження фондів, перетворюючись на динамічні комунікаційні центри для роботи з громадськістю. З огляду на це, науковий інтерес викликає аналіз Музею історії Національного лісотехнічного університету України (НЛТУ України) через призму його функціонування як сучасного медіамайданчика.

Цей музей є ключовим осередком історичної пам'яті закладу, який фіксує етапи його розвитку, наукові здобутки та біографії визначних вчених. Окрім традиційної просвітницької та фондової роботи, інституція бере активну участь у розбудові внутрішнього та зовнішнього бренду ЗВО за допомогою новітніх технологій.

Сьогодні музею в медіапросторі може стати мега-активним, створювати мультимедійний контент та шукати методи залучення аудиторії через соціальні мережі й цифрові комунікаційні канали.

3.1. Соціальні мережі та контент-маркетинг: сторітелінг, робота з лідерами думок.

Музей історії Національного лісотехнічного університету України (НЛТУ) повинен стати не просто сховищем старовинних фотографій, лісівничих інструментів чи конспектів перших професорів. Це унікальний простір, де перетинаються екологічна свідомість, львівський колорит та столітні традиції. Сьогодні музей має вийти за межі чотирьох стін, і соцмережі - ідеальний інструмент для цього. Правильний контент-маркетинг здатний перетворити локальний архів на інтерактивний бренд, який залучатиме абітурієнтів, об'єднуватиме випускників та викликатиме гордість у теперішніх студентів.

Насамперед варто звернути увагу на засоби передачі інформації, оскільки це один із найважливіших аспектів, які можуть викликати захоплення тією чи іншою інформацією, або звести нанівець найцікавіші моменти. Варто звернути увагу на сторітелінг. Це вміння ділитися ідеями, цінностями та інформацією через захопливі історії. Замість того щоб перевантажувати аудиторію сухою статистикою та логічними аргументами, цей підхід створює емоційний зв'язок. Як результат - матеріал запам'ятовується набагато краще, а люди відчують особисту залученість.

В освіті, а відповідно і в музейній сфері сторітелінг є потужним інструментом презентації будь-якої інформації завдяки своїй багатофункціональності. По-перше, він мотивує, активізує уяву та формуючи позитивне ставлення до навчання. По-друге, виконує комунікативну й виховну роль, трансформуючи взаємодію між ментором (викладачем, гідом) та слухачами на живий діалог, що згуртовує колектив. По-третє, його освітній ефект полягає у «розжовуванні» складного матеріалу, що полегшує його засвоєння. Зрештою, це наставницький інструмент, який дозволяє ненав'язливо ділитися життєвим досвідом і ключовими цінностями [34].

Використовуючи сторітелінг, лектор чи оратор ніби змушує історію «заговорити». Поряд із цікавими моментами, відвідувач отримує велику кількість інформації. І саме «сторітелінг як метод представлення інформаційних матеріалів сприяє не лише легшому їх засвоєнню, але й підвищує ефективність запам'ятовування та розуміння. Через цікаві історії можна передавати важливі життєві уроки, сприяючи формуванню цінностей та моральних принципів у дітей і дорослих [17].

Сторітелінг - це талант, який може бути вроджений, або який можна освоїти, запам'ятавши певні деталі. Як приклад замість постів у стилі *«Музей було засновано у такому-то році»*, варто використовувати живі наративи: *«Ідея створення музею розпочалася із чашки кави в дирекції СНАП»*. Люди не купують сухі факти - вони купують історії.

Популярними рубриками для сторітелінгу може стати:

1. коротка історія одного предмета. Наприклад, старовинний циркуль, яким користувалися лісівники 100 років тому. тримав у руках професор Львівської технічної академії, видатний скульптор та архітектор Леонард Марконі, який викладав в Крайовій лісовій школі у 1876–1877 рр. малювання та архітектуру;
2. поєднання архівних фото корпусу на Генерала Чупринки (фото сестер-василіанок із Андреем Шептицьким) із сучасними кадрами, знятими з того самого ракурсу;
3. «Студентські байки минулого» - як розважалися лісотехніки у 60-х, 80-х чи 2000-х роках? Які шпаргалки ховали, як святкували «Весну лісотехніка», як проходили практику в Лелехівці? Це викличе потужну хвилю ностальгії у коментарях;
4. «Еко-коріння»- історії про те, як випускники та викладачі НЛТУ рятували унікальні лісові масиви, створювали ботанічні сади. Це підкреслить місію університету.

Для популяризації музею, варто використовувати різні види реклами. Сьогодні важливо зробити акцент на роботу з лідерами думок (інфлюенс-маркетинг).

Щорічно індустрія інфлюенс -маркетингу швидко зростає і стає однією з найбільш потужних складових сучасної рекламної стратегії [40].

Для академічного середовища інфлюенсери - це не блогери з мільйонами підписників, а люди з високим рівнем авторитету: харизматичні викладачі та успішні випускники.

Для популяризації музею історії НЛТУ України варто визначати пріоритетність щодо використання даного засобу. У кожному виші є професори чи доценти, на пари яких студенти ходять як на свято. Вони можуть стати найкращими амбасадорами музею. Важливо, щоб дана опція отримала схвалення, підтримку та стала популярною в музеї.

Започаткувавши роботу музею, підвищувати його рейтинг, почнемо через реалізацію:

1. формату «відео-екскурсія від улюбленого препода» - короткі Reels/TikTok, де викладач емоційно та з гумором розповідає про один факт із виставки;
2. рубрики «Поради першокурснику з минулого»- інтерв'ю з викладачами-ветеранами про їхні власні студентські роки в НЛТУ;
3. дня із професором - сторіз-тейковер (коли викладач на один день бере ведення соцмереж музею під свій контроль, показуючи залаштунки роботи та музейні архіви).

Ще однією категорією осіб, які зможуть успішно «просувати» імідж музею можуть стати відомі випускники. Сьогодні випускники НЛТУ - це керівники лісових господарств, відомі екологи, меблеві магнати, архітектори, політики чи навіть митці. З ними можна створити рубрику «Історії успіху», запропонувавши наступні контенти:

1. рубрика «ДНК Лісотеху» - організовуємо серію постів чи відеоінтерв'ю про те, як навчання в університеті допомогло людині досягти успіху;
2. «Артефакт від випускника»- можна запустити флешмоб або челендж, де відомі випускники передають музею якусь пам'ятну річ зі своїх студентських часів (наприклад заліковку, перший конспект, цікаві фотографії). Це створює інфопривід.
3. залучення як амбасадорів - можна попросити випускників зробити репост або записати відео на підтримку музею (наприклад Дня працівника лісу, до Міжнародного дня студента);
4. запустити UGC (контент, створений користувачами). Для прикладу організувати конкурс серед студентів на найкраще фото/відео з музею чи території кампусу з унікальним хештегом (наприклад, #МузейНЛТУ чи #ЛісотехГайд).

Використовуючи інфлюенсер- маркетинг для популяризації музею історії університету, можна сподіватися на успіх і широке визнання, оскільки у сучасному медіапросторі він займає пріоритетне місце і сьогодні саме даний вид маркетингу найефективніше дозволяє брендам досягати своїх цілей через тісну співпрацю у соціальних мережах із впливовими особистостями [11].

Час не стоїть на місці, і теперішній музейний простір активно трансформується завдяки інноваційним інструментом. Класичні виставки поступаються місцем інтерактивним інсталяціям, фотозонам, а також технологіям VR (віртуальної) та AR (доповненої) реальності. Для залучення відвідувачів використовуються різноманітні формати: від промороликів, фільмів та перформансів-імпровізацій до мобільних додатків, аудіогідів із QR-кодами та ігрових путівників. Наочність та залученість забезпечують настільні й підлогові мапи, дидактичні постери, музейні паспорти та індивідуальні карти активності [15].

Головною конкурентною перевагою Музею історії НЛТУ України є його автентична «зелена» естетика та глибокий зв'язок із природоохоронною тематикою, що відповідає сучасним глобальним екологічним трендам. Інтеграція унікального львівського колориту, лісівничих традицій, сучасних технологій та щирих людських історій через інструменти сторітелінг-маркетингу здатна вивести музей на рівень провідного медіа- та культурно-освітнього хабу університету.

3.2. Поняття «медіаплатформи» в музейній комунікації: специфіка та аудиторія

У сучасних наукових дослідженнях поняття «медіаплатформа» набуває широкого застосування у контексті аналізу інформаційно-комунікаційних процесів. Воно використовується для позначення комплексного середовища, що забезпечує створення, зберігання, поширення та споживання контенту за допомогою різних каналів комунікації. У межах музейної діяльності це поняття

набуває специфічного змісту, пов'язаного з трансформацією традиційного музею у відкриту, інтерактивну систему взаємодії з аудиторією.

Медіаплатформа у музейному контексті може бути визначена як інтегрована система комунікаційних засобів і технологій, що забезпечує представлення музейного контенту у різних форматах (текстовому, візуальному, аудіальному, мультимедійному) та через різні канали (офлайн і онлайн). Вона поєднує фізичний простір музею з цифровим середовищем, створюючи єдиний комунікаційний простір.

Процес медіатизації музеїв в наш час досліджує багато науковців, серед яких Б. Гройс: «Музей у наші дні відмовляється бути місцем споглядання і замість цього стає місцем події. Сучасний музей влаштовує не тільки кураторські проекти, а й лекції, конференції, читання, кінопокази, концерти, екскурсії... Ми стежимо за активністю музею у мережі частіше, ніж відвідуємо сам музей. В інтернеті музей функціонує як блог» [3].

Сутність медіаплатформи полягає у забезпеченні двосторонньої комунікації між музеєм та аудиторією. На відміну від традиційної моделі, в якій відвідувач виступає пасивним споживачем інформації, сучасна медіаплатформа передбачає його активну участь у процесі взаємодії. Це може проявлятися у використанні інтерактивних експозицій, участі в онлайн-проектах, комунікації через соціальні мережі, створенні користувацького контенту.

Однією з ключових характеристик музейної медіаплатформи є мультимедійність, що передбачає використання різних форм подачі інформації. Це дозволяє адаптувати контент до особливостей сприйняття різних аудиторій та підвищити ефективність комунікації. Важливу роль відіграє також інтерактивність, яка забезпечує залучення користувачів та формує їхній досвід взаємодії з музеєм.

Не менш важливою є характеристика доступності, яка реалізується через цифрові технології. Завдяки онлайн-платформам, віртуальним турам, електронним архівам та соціальним мережам музейний контент стає доступним

для широкого кола користувачів незалежно від їх місця перебування. Це суттєво розширює аудиторію музею та підвищує його роль у інформаційному просторі.

Специфіка музейної медіаплатформи також полягає у поєднанні інформаційної та культурно-освітньої функцій. Музей не лише передає інформацію, але й формує культурні цінності, забезпечує освітній вплив та сприяє розвитку критичного мислення. У цьому контексті медіаплатформа виступає як інструмент культурної комунікації, що поєднує науковий, освітній та популяризаційний аспекти.

Процес медіатизації музеїв відкриває низку нових можливостей. Насамперед суттєво збагачує перцептивний досвід відвідувачів та модернізує класичну експозиційну функцію за допомогою інтернет-технологій. Завдяки цифровізації музейний простір набуває інтерактивності, а користувачі отримують доступ до розлогого контекстного бекграунду, що сприяє глибшому осмисленню експонатів. Крім того, віртуальний формат знімає будь-які часові чи просторові ліміти, дозволяє відтермінувати перегляд, забезпечує майданчик для комунікації між самими поціновувачами мистецтва й залучає колосальну за обсягом цільову аудиторію [12].

Важливим елементом функціонування медіаплатформи є визначення та сегментація аудиторії. Університетський музей працює з різними групами користувачів, кожна з яких має свої інформаційні потреби та особливості сприйняття.

До основних аудиторій належать:

- внутрішня аудиторія (студенти, викладачі, працівники університету), для якої музей є засобом формування корпоративної ідентичності;
- абітурієнти, для яких музей виступає елементом презентації університету;
- випускники, для яких музей є інструментом підтримки зв'язку з альма-матер;

- зовнішня аудиторія (дослідники, туристи, широка громадськість), яка сприймає музей як джерело інформації та культурного досвіду.

Ефективність функціонування медіаплатформи значною мірою залежить від здатності адаптувати контент до потреб кожної з цих груп. Це передбачає використання різних форматів комунікації, зокрема освітніх програм, інтерактивних заходів, цифрових проєктів та медіаконтенту.

Крім того, важливою характеристикою медіаплатформи є її інтеграція у загальну комунікаційну стратегію закладу вищої освіти. Музей як медіаплатформа не функціонує ізольовано, а є складовою системи брендингу та інформаційної політики університету. Він взаємодіє з іншими комунікаційними каналами - офіційним сайтом, соціальними мережами, медіа - забезпечуючи цілісність інформаційного образу ЗВО.

У сучасних умовах цифровізації ключовим напрямом розвитку музейної діяльності є її трансформація у медіапростір. Дослідження показують, що цифрові технології - зокрема віртуальні тури, доповнена та віртуальна реальність, електронні бази даних - суттєво змінюють підходи до презентації культурної спадщини та підвищують рівень залучення аудиторії. Це дозволяє музеям переходити від традиційної експозиційної моделі до інтерактивної, орієнтованої на користувача.

Важливою характеристикою сучасного музею є його орієнтація на комунікацію з аудиторією. Як зазначають дослідники, відбувається перехід від колекційно-орієнтованої до відвідувач-орієнтованої моделі діяльності, де ключову роль відіграє досвід користувача та його залученість. У цьому контексті музей виступає як комунікаційна платформа, що використовує різні канали передачі інформації, включаючи соціальні мережі, вебсайти та цифрові сервіси.

У процесі трансформації експозиції важливу роль відіграє цифровізація музейної діяльності. Впровадження інформаційно-комунікаційних технологій дозволяє розширити межі традиційного музейного простору та створити нові

форми представлення матеріалів. Зокрема, застосування електронних архівів, цифрових каталогів, 3D-моделювання експонатів, віртуальних турів і доповненої реальності сприяє підвищенню доступності музейного контенту та залученню ширшої аудиторії.

У цьому контексті експозиція поступово набуває ознак медіаплатформи. Вона перестає бути виключно фізичною формою представлення об'єктів і перетворюється на багатоканальне комунікаційне середовище, що поєднує офлайн- та онлайн-компоненти. Така експозиція функціонує як система передачі інформації через різні медіаформати: текст, зображення, відео, аудіо, інтерактивні елементи.

Особливого значення набуває інтеграція експозиції з цифровими комунікаційними каналами, зокрема вебсайтами, соціальними мережами та онлайн-платформами. Це дозволяє забезпечити безперервну взаємодію з аудиторією, формувати інтерес до музейного контенту та підтримувати зв'язок із користувачами поза межами фізичного простору музею.

Крім того, важливим напрямом сучасних досліджень є використання цифрових комунікаційних інструментів у музейній діяльності. Науковці підкреслюють, що соціальні мережі, онлайн-платформи та віртуальні спільноти відіграють ключову роль у залученні аудиторії та формуванні інтересу до музею. Це дозволяє не лише збільшити кількість відвідувачів, але й забезпечити довготривалу взаємодію з ними.

У сучасних умовах важливим аспектом є також інтеграція музейної діяльності у цифрове середовище. Використання вебсайтів, соціальних мереж, віртуальних експозицій та інших медіа-інструментів дозволяє розширити аудиторію музею та забезпечити постійну присутність бренду університету в інформаційному просторі. Таким чином, музей стає не лише фізичним простором, але й цифровою платформою комунікації, що сприяє популяризації ЗВО.

Отже, процес створення експозиції університетського музею характеризується переходом від традиційної архівно-орієнтованої моделі до сучасної медіаплатформи, що поєднує зберігальну, інтерпретаційну та комунікаційну функції. Така трансформація є закономірною відповіддю на виклики інформаційного суспільства та відкриває нові можливості для популяризації історико-культурної спадщини і бренду закладу вищої освіти.

Створення музейної медіаплатформи НЛТУ України - це не просто створення сайту чи сторінки в соцмережах. Це інтегрована екосистема цифровізації та комунікації, яка включатиме:

1. соціальні мережі (Instagram, Facebook, TikTok) - для швидкого інформування та візуального залучення;
2. сайт музею НЛТУ України - як фундаментальна база даних (цифрові каталоги, віртуальні тури);
3. мультимедійні інструменти в самому музеї - QR-коди біля експонатів, аудіогіди, інтерактивні екрани;
4. комунікаційні канали (Telegram/Viber) - для прямого зв'язку зі спільнотою.

Аудиторія медіаплатформ університетського музею є чітко диференційованою. Для кожної групи потрібен свій тип контенту. Для студентів та аспірантів НЛТУ: матеріали для навчання, анонси воркшопів, можливості для волонтерства або практики в музеї які можна поширювати через Instagram, Telegram. Для викладачів та науковців: публікація фондкових колекцій, архівні дані для досліджень, анонси наукових конференцій, використовуючи для того офіційний сайт, Facebook, професійні мережі. Абітурієнти та школярі, які *шукають* інтерактив, профорієнтацію, використовуватимуть музей як рекламну "вітрину" університету. Еко-свідома громадськість та туристи (львів'яни та гості міста) в пошуках цікавих фактів про природу регіону, участь в озелененні чи Еко-акціях через платформу Facebook, Instagram, туристичні цифрові гайд-платформи, представлені музеєм

історії університету зможуть це отримати. Професійна спільнота (лісівники, урбаністи, ландшафтні дизайнери) обмінюючись досвідом, експертними статтями, інформацію про нові методи збереження лісових ресурсів, зможуть використовувати медіаплатформи музею.

Для Національного лісотехнічного університету медіаплатформа музею - це не просто цифровий архів, а інструмент рекрутингу абітурієнтів, популяризації екологічної культури та брендингу самого вишу. Успіх такої комунікації залежить від балансу: збереження наукової точності лісівничої науки та подачі її у привабливій, сучасній та інтерактивній формі для кожної з аудиторій.

Таким чином, у сучасних умовах університетський музей функціонуватиме як багатофункціональна система, що поєднує у собі зберігальну, освітню, комунікаційну та медійну діяльність. Його трансформація у медіаплатформу є закономірним процесом, зумовленим розвитком цифрових технологій та зміною комунікаційних практик у суспільстві.

3.3. Розробка вебсайту музею історії університету як інструменту його соціокультурної інтеграції.

В умовах динамічного розвитку цифрових комунікацій ефективність функціонування університетського музею безпосередньо залежить від наявності цілісної комунікаційної стратегії. Вона розглядається як комплекс методів, інструментів і каналів трансляції інформації, спрямованих на популяризацію історико-культурної спадщини закладу вищої освіти та зміцнення його бренда. Музей історії Національного лісотехнічного університету України займає вагоме місце у цій системі, виступаючи не лише соціокультурним простором, а й активним інформаційним майданчиком, що транслює академічні цінності та формує корпоративну ідентичність спільноти.

Специфіка комунікаційної стратегії установи полягає в органічному поєднанні трьох базових функцій:

- інформаційної (своєчасне висвітлення подій та хроніки життя університету);
- освітньої (популяризація етапів розвитку лісівничої науки та здобутків вітчизняної вищої школи);
- іміджевої (позиціонування НЛТУ України як авторитетного закладу з багатими науковими традиціями).

Сучасний етап модернізації музею передбачає його поступову інтеграцію у глобальний медіапростір шляхом диверсифікації діджитал-каналів. Центральним елементом цієї екосистеми є створений автором кваліфікаційної бакалаврської роботи офіційний вебсайт музею, який виконує роль базового інформаційного вебресурсу з постійним доступом до історичних нарисів та оглядів експозицій. Для розширення охоплення аудиторії критично важливою є системна інтеграція сайту із соціальними мережами. Такий підхід дозволяє координувати інформаційну політику, оперативно інформувати користувачів та операціоналізувати зворотний зв'язок, створюючи цілісний медіаобраз ЗВО в інтернет-середовищі.

Перспективним вектором розвитку онлайн-присутності інституції є оптимізація контент-маркетингу та впровадження інтерактивних технологій. Замість статичного подання інформації доцільно орієнтуватися на генерацію мультимедійного контенту: віртуальних екскурсій, цифрових архівів, електронних каталогів та регулярних тематичних медіарубрик (наприклад, «Цей день в історії НЛТУ України», «Відомі постаті», «Експонат тижня»).

Аналіз поточного стану цифрової активності музею дозволяє окреслити коло завдань, що потребують першочергового вирішення, а саме:

1. Системність та регулярність: підвищення частоти оновлення інформаційних ресурсів для утримання постійного інтересу аудиторії.
2. Діджиталізація фондів: розширення доступу до унікальних матеріалів через інтерактивні платформи.

3. Партисипація (залучення): активізація взаємодії з цільовими групами, зокрема з науковцями, громадськими організаціями та відомими випускниками університету, які можуть виступати амбасадорами бренду ЗВО.

Окремим стратегічним ресурсом для вдосконалення медіадіяльності музею є залучення студентства до створення цифрового контенту. Організація практичної підготовки та запуск студентських медіапроектів на базі музейного простору вирішує двовекторне завдання: забезпечує адаптацію здобувачів освіти до вимог ринку праці й водночас сприяє кодифікації інноваційних комунікаційних підходів у діяльність установи.

Таким чином, модернізація комунікаційної стратегії Музею історії НЛТУ України вимагає комплексного підходу, орієнтованого на розширення цифрової присутності. Переформатування установи на базі сучасних медіатехнологій не лише оптимізує соціокультурну діяльність самого музею, а й виступає тригером підвищення конкурентоспроможності та впізнаваності університету в сучасному інформаційному суспільстві.

Інформаційне моделювання офіційного вебсайту Музею історії НЛТУ України (Додаток) дозволило сформувати цілісну шестикомпонентну структуру, що забезпечує логічну навігацію та репрезентацію джерельної бази установи:

1. **ПРО НАС** Стартовий інформаційний модуль, призначений для висвітлення історичної ретроспективи виникнення та тривалого поступу лісівничої освіти в західному регіоні України.
2. **НАПРЯМИ РОБОТИ** Базовий структурний сегмент сайту, який зосереджує основний масив науково-демонстраційних матеріалів і диференціюється на два функціональні підрозділи:
 - **Підрозділ «Експозиції»**, представлений трьома тематичними векторами:

1. *«Галерея ректорів»* – містить архівні фотоматеріали та біографічний контент, що ілюструє діяльність очільників Крайової лісової школи та ректорів інституту й університету в період після 1945 року.
2. *«Етапи розвитку лісової освіти»* – пропонує концептуальну періодизацію становлення закладу, яку за авторською схемою диференційовано на шість ключових історичних етапів:
 - *1-ий етап* – створення Крайової школи лісового господарства;
 - *2-ий етап* – набуття школою вищого академічного статусу (1909 р.);
 - *3-ій етап* – період функціонування рільничо-лісового факультету як структурного підрозділу Львівської політехніки у міжвоєнні десятиліття;
 - *4-ий етап* – заснування автономного Львівського лісотехнічного інституту (1945 р.);
 - *5-ий етап* – еволюція ЛЛТІ в Український державний лісотехнічний університет (1993 р.);
 - *6-ий етап* – новітній період, що розпочався у 2005 р. з набуттям університетом статусу Національного лісотехнічного університету України.
3. *«Меморабілія»* – інтерактивна рубрика, спрямована на демонстрацію різноманітних предметних комплексів (особистих речей, елементів побуту, конспектів), які відображають специфіку студентського повсякдення, пам'ятні події та діяльність знакових постатей університету.
- **Підрозділ «Фонди»**, розроблений для систематизації та цифрового обліку музейних колекцій за сімома профільними рубриками:
 - 1) Документи
 - 2) Друковані видання
 - 3) Сфрагістика, фелеристика, нумізматика
 - 4) Декоративне мистецтво, меблі
 - 5) Наукові прилади

- 6) Подарунки і нагороди
- 7) Малярство, графіка, скульптура

4. **ПУБЛІКАЦІЇ** Спеціалізований блок для розміщення електронних копій наукових праць, монографічних досліджень, статей та розвідок, присвячених університетській історії та розвитку профільних галузей знань.

5. **НОВИНИ** Динамічний комунікаційний канал, орієнтований на оперативне висвітлення поточних подій, анонсування виставок та відображення актуального соціокультурного життя музею.

6. **ВІДЕОГАЛАРЕЯ** Мультимедійна платформа, що акумулює візуальний контент: відцифровані хроніки, відеоматеріали музейних заходів, віртуальні екскурсійні тури та медіапроекти, створені за участю студентів.

7. **КОНТАКТИ** Інформаційно-довідковий модуль, який містить координати установи, графік прийому відвідувачів, інтерактивну карту, а також лінки на офіційні представництва музею в медіапросторі.

Узагальнюючи викладений матеріал, можна зробити висновок, що модернізація комунікаційної стратегії Музею історії НЛТУ України на засадах діджиталізації виступає стратегічним інструментом підвищення конкурентоспроможності та впізнаваності закладу вищої освіти в сучасному медіапросторі. Запропонована автором шестикомпонентна структура офіційного вебсайту із деталізованими підрозділами «Експозиції» та «Фонди» дозволяє трансформувати музей із традиційного сховища старожитностей у динамічний інтерактивний медіамайданчик. Ефективна практична реалізація цієї моделі базується на органічному поєднанні інформаційної, освітньої та іміджевої функцій, системній інтеграції вебресурсу із соціальними мережами, регулярному впровадженні мультимедійних контент-форматів, а також на активному залученні студентства до створення медіапроектів, що в комплексі забезпечує збереження академічної спадщини, розширення цільової аудиторії та формування стійкої корпоративної ідентичності університетської спільноти.

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дослідження було здійснено комплексний аналіз музею історії університету як сучасної медіаплатформи та інструменту популяризації бренду закладу вищої освіти. Отримані результати підтвердили актуальність обраної теми та засвідчили, що в умовах цифровізації суспільства музей історії університету виходить за межі традиційних функцій збереження історико-культурної спадщини, перетворюючись на важливий елемент інформаційно-комунікаційної системи закладу вищої освіти.

У першому розділі роботи було досліджено теоретичні засади створення та функціонування університетського музею. Встановлено, що сучасний музей є не лише культурно-освітньою інституцією, а й комунікаційним середовищем, яке забезпечує взаємодію між університетом та різними групами громадськості. Особливе місце серед музейних закладів посідають університетські музеї, які виконують функції збереження інституційної пам'яті, репрезентації наукових досягнень, популяризації історії закладу та формування корпоративної культури. Доведено, що музей виступає важливим чинником формування корпоративної ідентичності та бренду ЗВО, оскільки акумулює його історичний досвід, традиції, досягнення та цінності.

У процесі дослідження було з'ясовано, що музейна діяльність сьогодні нерозривно пов'язана з використанням сучасних медіатехнологій. Саме поєднання традиційних музейних практик із цифровими інструментами створює умови для розширення аудиторії, підвищення впізнаваності університету та зміцнення його позитивного іміджу в суспільстві. Визначено, що музей може виступати ефективною платформою для реалізації студентських медіапроектів, професійної практики та міждисциплінарної співпраці, сприяючи формуванню професійних компетентностей майбутніх фахівців.

У другому розділі проаналізовано інформаційний потенціал музею історії Національного лісотехнічного університету України та можливості його використання для репрезентації історико-культурної спадщини лісової освіти.

Проведене дослідження засвідчило, що зібрана музейна експозиція володітиме значним інформаційним ресурсом, який охоплює матеріали про становлення та розвиток лісової освіти на західноукраїнських землях, діяльність видатних науковців, розвиток університету та його роль у підготовці фахівців лісового господарства.

Особливу увагу було приділено формуванню галереї ректорів як важливого елемента інституційної пам'яті університету. Встановлено, що біографічні матеріали та інформація про діяльність керівників закладу не лише відображають окремі етапи розвитку університету, але й формують цілісне уявлення про його наукові традиції та цінності. Також було обґрунтовано доцільність створення тематичних виставкових стендів, присвячених основним етапам розвитку лісової освіти, що дозволить підвищити пізнавальну цінність музейної експозиції та зробити її більш доступною для різних категорій відвідувачів.

Проведений аналіз довів, що план створення музею історії НЛТУ України має всі передумови для перетворення його на сучасний інформаційний центр, який забезпечуваємо не лише збереження історичної спадщини, а й її ефективну інтерпретацію за допомогою новітніх інформаційних технологій. Важливим напрямом подальшого розвитку є оцифрування архівних матеріалів, створення електронних колекцій, інтерактивних виставок та мультимедійних ресурсів.

У третьому розділі було досліджено інформаційно-комунікаційну діяльність музею та його роль у медійному забезпеченні університету. Встановлено, що сучасна музейна комунікація може ґрунтуватися на використанні широкого спектра цифрових каналів поширення інформації, серед яких особливе місце займають офіційні веб сайти, соціальні мережі, мультимедійні платформи та цифрові архіви. Доведено, що використання інструментів контент-маркетингу, сторітелінгу та візуальної комунікації сприяє формуванню позитивного іміджу музею та університету загалом.

Аналіз онлайн-присутності музею вкотре показує, що для ефективного функціонування в інформаційному просторі необхідним є створення власного цифрового середовища, яке забезпечуватиме доступ до історичних матеріалів, музейних колекцій та інформації про діяльність університету. У зв'язку з цим важливим практичним результатом роботи стало створення сайту музею історії університету, який розглядається як інструмент популяризації історико-культурної спадщини та зміцнення бренду НЛТУ України.

Проведене дослідження дозволило зробити висновок, що музей історії університету може виступати ефективною медіаплатформою, яка забезпечить інтеграцію освітньої, наукової, культурної та комунікаційної діяльності. Завдяки використанню сучасних цифрових технологій музей здатний значно розширити свою аудиторію, підвищити рівень залучення користувачів до взаємодії з історичною спадщиною та посилить позиціонування університету в інформаційному просторі.

Отже, поставлена мета дослідження була досягнута, а визначені завдання виконані в повному обсязі. Теоретичні узагальнення та практичні рекомендації, сформульовані у роботі, можуть бути використані в діяльності університетських музеїв, закладів вищої освіти, а також у процесі розроблення комунікаційних стратегій, спрямованих на популяризацію історико-культурної спадщини та формування позитивного бренду освітніх інституцій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Adachi M. «Muse Therapy» a new concept for museums. / M.Adachi // *Museologia*. 2003. Volume 3. P. 117–120
2. Knell S. *The Contemporary Museum. Shaping Museums for the Global Now*, 1st Edition. London: Routledge, 2018. 250 p
3. Reviglio M.C. Raimondo Anselmino N. Social Media and the Public Sphere. An Interview with John B. Thompson / M.C.Reviglio // *Inmediaciones de la Comunicacion*. vol. 13. № 1.URL: https://www.researchgate.net/publication/326152375_Social_Media_and_the_Public_Sphere_An_Interview_with_John_B_Thompson (accessed date 12.04.2026).
4. Simon N. *The Participatory Museum*. Santa Cruz, CA: Museum 2.0. 2010. 388 p.
5. Sylwan, 1912, IVII, 441-448.
6. Sylwan, 1908,s.129.
7. Simpson A. University seums and Formative Experiences in Natural History / A.Simpson, P. Tirrell // *Proceedings of the Third Conference of the International Committee for University Museums and Collections (UMAC)*. Sam Noble Oklahoma Museum of Natural History. Oklahoma : Norman OK, 2005. P. 103–108. URL: <https://edoc.hu-berlin.de/server/api/core/bitstreams/4d0dd256-dba0-4241-a7d6-c42549fa7be5/content>
8. Tirrel P. Dealing with change: university museums of natural history in the United States / P.Tirrel // *Museum International*. July–September, 2000. Volume 52. Issue 3. P. 20.
9. *Wielka Encyklopedia Powszechna PWN*. Warszawa : PWN, 1968. T. 10 : Robi – Step. S. 654.
10. Альдошина М., Стрижак О. Особливості брендингу закладу вищої освіти на ринку освітніх послуг/ М. Альдошина, О. Стрижак // *Modern technologies in education: Collective Scientific Monograph*. 2019. С.130-142 URL: https://www.researchgate.net/publication/360216094_Osoblivosti_brendingu_zaklad

[u visoi osviti na rinku osvitnih poslug Features of branding of higher education institution in educational services market](#)

11. Бурдяк О. Роль інфлюенсерів соціальних мереж в забезпеченні ефективності реклами / О.Бурдяк, Л.Помазан, І.Гаврилюк // *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 60. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-125>. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3692>.
12. Бутиріна М. Медіатизація мистецтва: віртуальний музей як ЗМІ / М. Бутиріна, В. Ривліна // *Вісник Львівського університету. Серія Журналістика*. 2021. Випуск 49. С. 207–215. URL: <file:///C:/Users/1/Downloads/11075-21641-1-PB.pdf>
13. Захарчин Н. Нормативно-правове регулювання діяльності музеїв в Другій Речі Посполитій / Н. Захарчин // *Часопис Київського університету права*, 2020. №1. С.38-41. URL: <https://doi.org/10.36695/2219-5521.1.2020.05>.
14. Історія НЛТУ URL: <https://old.nltu.edu.ua/index.php/home/istoriia-stanovlen>
15. Караманов О. Дидактичні засоби музейної педагогіки як елемент формування нового освітнього простору / О. Караманов // *Освіта та педагогічна наука*. 2021. № 1(176). URL: <https://cutt.ly/aMVKwvN>
16. Ключко Ю. Проектна діяльність як форма соціальної активності сучасних музеїв / Ю. Ключко // *Питання культурології : зб. наук. праць*. 2017. Вип. 33. С. 140–149. URL: <https://issues-culture-knukim.pp.ua/article/view/141595/144248>.
17. Крамська З. Сторітелінг як інструмент підвищення ефективності навчання та виховання / З. Крамська // *Українські студії в європейському контексті*. 2024. № 9. С.144-150.
URL: http://obrii.org.ua/usec/storage/article/Kramska_2024_144.pdf
18. Львівський національний аграрний університет / Голова ред. колегії В.В. Снітинський. Київ- Львів. 2011. 318 с.
19. Муравська С. В. Музейні заклади у системі вищої освіти Західної України на тлі світових тенденцій / Центр пам'яткознавства НАН України і УТОПІК. Львів, 2018. 244 с. URL: [Посібник Музейні заклади.pdf](#)

20. Музеєзнавство : навч. посіб. для дистанційного навчання. Київ : Університет «Україна», 2007. 288 с. URL: <https://cutt.ly/KMVLS6M>.
21. Омельченко Ю. А. Розвиток учбових музеїв : навч. посіб. Київ : УМКВО, 1988. 195 с.
22. Пам'яті Юрія Дмитровича Третяка // Охороняйте рідну природу. К. : Урожай, 1964. С. 154-156.
23. Про підсумки роботи колективу Національного лісотехнічного університету України за 2024 рік та завдання на 2025 рік. Звіт ректора на Конференції трудового колективу Університету 28 січня 2025 р. URL:https://drive.google.com/file/d/1Dv1Wy4XFD_uw1XthJXstzo4T5rZD_i1n/view
24. Рутинський М. Стецюк О. Музеєзнавство: навчальний посібник. Київ: Знання. 2008. 428 с.
25. Саламаха І. Державна охорона історичних пам'яток у Східній Галичині напередодні Першої світової війни (1910–1914) / І.Саламаха //Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. Львів, 2008. Вип. 17. С. 73–79. URL: <https://nasplib.isoftware.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/9bdb122f-924f-45db-9987-59f04da4bad2/>.
26. Саламаха І. Правове регулювання охорони історичних пам'яток у Східній Галичині в другій половині XIX – початку XX ст. згідно Галицького крайового законодавства / Саламаха І. // *Вісник Львівської комерційної академії. Серія: Гуманітарні науки*. Львів, 2010. Вип. 9. С. 15–20. URL: https://www.lute.lviv.ua/fileadmin/www.lac.lviv.ua/data/pidrozdily/Naukovi_Vydannya/Vydan_Guman/Docs/Gumanitarnii_No_9.pdf.
27. Снагощенко В. В. Університетський музей: традиційний та інноваційний підходи в освітній діяльності. *Наукова спадщина академіка Івана Зязюна у вимірах сучасності* : матеріали IV Всеукр. наук.-практ. конф. (Суми, 9–10 листоп. 2023 р.). Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2023. С. 98–101. URL:

<https://www.repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ec9332fd-5b96-4458-b1fe-24d730a91ff2/content>.

28. Третяк Ю. До історії лісівничої науки і освіти в західних областях України. Львів, 1958. 59 с.

29. Про вищу освіту. Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text> (дата звернення: 26.04.2026).

30. Про музеї та музейну справу. Закон України від 29 червня 1995 р. № 249/95-ВР. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/249/95-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 26.04.2026).

31. Про культуру. Закон України від 14 грудня 2010 р. № 2778-VI. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2778-17#Text> (дата звернення: 26.04.2026).

32. Про охорону культурної спадщини. Закон України від 8 червня 2000р. № 1805-III. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1805-14#Text> (дата звернення: 26.04.2026).

33. Положення про Музейний фонд України від 20 липня 2000 р. № 1147-2000-п. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1147-2000-%D0%BF#Text> (дата звернення: 26.04.2026).

34. Раїнчук В., Петечук А. Сторітелінг та його використання у освітньому процесі сучасної вищої школи / В. Раїнчук В., А.Петечук // Міжнародний науковий журнал «Грааль науки», 2025. | № 57. С.739-743. URL: <file:///C:/Users/1/Downloads/%D0%93%D1%80%D0%B0%D0%B0%D0%BB%D1%8C-10-2025-739-743.pdf>

35. ДАЛО, ф. 27, оп. 2, спр. 23, арк. 2.

36. ЦДІАЛ України, ф.146. оп.7,спр.4084, арк. 25.

37. ЦДІАЛ України, ф.165, оп.5 спр.779, арк. 2-4, 6.

38. ЦДІАЛ України, ф. 179, оп. 7, спр. 3445, арк. 13.

39. Яцюк Арсеній Іванович: біографічна довідка // Освіта лісівнича. 1995. Вересень. № 13-14 . С.167-168.

40. Юренко В. Інфлюенс-маркетинг / В. Юренко //Тренди, прогнози та можливості для брендів. 2025. URL:<https://cases.media/article/inflyuens-marketing-2025-trendi-prognozi-ta-mozhlivosti-dlya-brendiv?srsltid=AfmBOooZLPHt1LsBfjKKhrdMYF20VEqtFL4Rp3TVfpaCbhhESx1x4wwq>

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Національний лісотехнічний університет України

Навчально-науковий інститут суспільних наук, адміністрування та права

Кафедра психології та соціально-гуманітарних дисциплін

Кафедра права та інформаційної діяльності

**ІЛЮСТРАТИВНІ ДОДАТКИ ДО
КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ БАКАЛАВРА**

на тему:

«Музей історії університету як медіаплатформа: інструменти популяризації
бренду»

Студентки IV курсу групи ІД-41

спеціальності 029 «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»

освітньої програми «Інформаційна діяльність»

Баглай Анни Дмитрівни

(прізвище, ім'я, по батькові у родовому відмінку)

Керівник

доц., к.і.н. доц. Шептицька Л.Б.

(посада, науковий ступінь, прізвище, ініціали)

(підпис)

Завідувачка кафедри психології та
соціально-гуманітарних дисциплін

проф., д.п.н. Гриджук О.Є.

(посада, науковий ступінь, прізвище, ініціали)

(підпис)

Завідувачка кафедри права
та інформаційної діяльності

доц., к.і.н. Шептицька Л.Б.

(посада, науковий ступінь, прізвище, ініціали)

(підпис)

Рецензент

завідувач Музею деревини

доц., к.с.-г.н. Заячук В.Я.

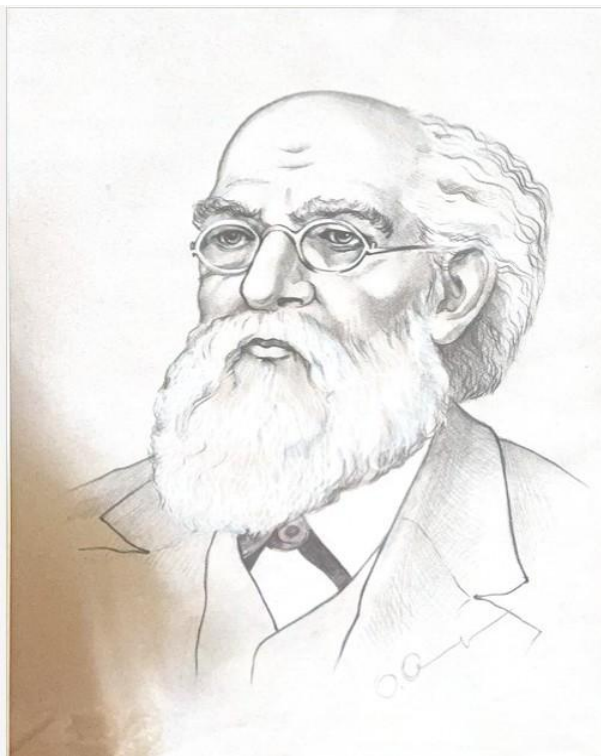
(посада, науковий ступінь, прізвище, ініціали)

(підпис)

Львів 2026

ДИРЕКТОРИ КРАЙОВОЇ ЛІСОВОЇ ШКОЛИ

Генрик Стшелецький (1874 - 1891 рр.)

Владислав Тинецький (1882 - 1902 рр.)

Маріан Малачинський (1902 - 1912 рр.)

Станіслав Соколовський (1912 - 1918 рр.)

РЕКТОРИ ІНСТИТУТУ ТА УНІВЕРСИТЕТУ

Володимир Гарузов (1945-1953 рр.)

Юрій Третяк (1953-1959 рр.)

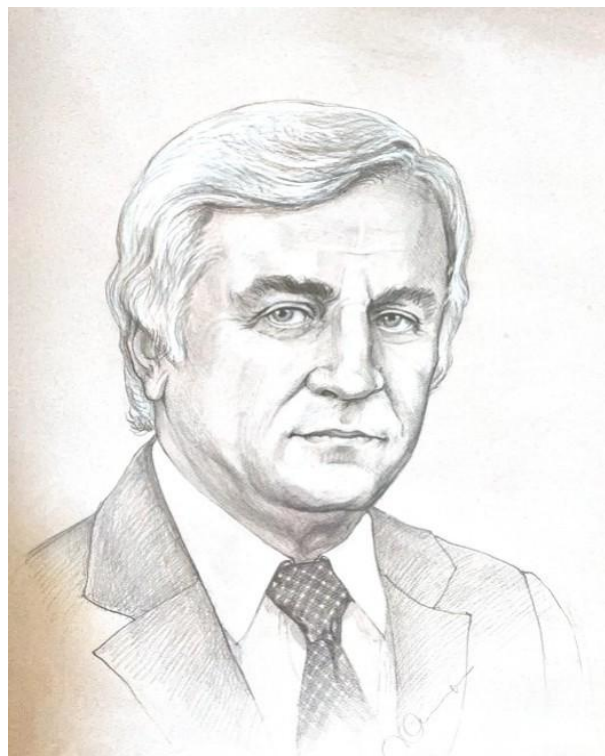
Арсеній Яцюк (1959 - 1982 рр.)

Володимир Кучерявий (1982 - 1993 рр.)

Туниця Юрій (1993 - 2021 рр.)

Володимир Загорський (з 2021 р.)

**РІШЕННЯ КРАЙОВОГО ВІДДІЛУ ГАЛИЦЬКОГО СЕЙМУ
ПРО СТВОРЕННЯ
КРАЙОВОЇ ШКОЛИ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА У ЛЬВОВІ**

Ясновельможний Граф!

Високий Сейм на засіданні 10 січня 1874 року ухвалив наступну постанову:

1. Насамперед, для потреб краю, школу лісового господарства, прийнявши її як державний заклад, слід визнати найвідповіднішою, для якої Міністерство сільського господарства надає субсидію;
2. Школа має бути постійною, самостійною, середньою школою лісового господарства, заснованою у Львові;
3. Вона повинна мати власну будівлю з відповідною земельною ділянкою під лісові школи;
4. Школа підпорядковується Крайовому відділу, а саме делегату уряду, делегату Галицького господарського товариства;
5. Викладацький склад складається з двох постійних професорів-фахівців і помічників професорів, призначених Крайовим відділом за представленням відповідної комісії, за згодою Міністерства сільського господарства, призначених відділом, а саме делегатом Крайового відділу;
6. Професори мають права та обов'язки крайових урядовців;
7. Для навчальних планів школи, які Крайовий відділ затвердить, залучаються фахівці, власники зразкових лісових господарств і представники господарських товариств;
8. Сейм постановляє виділити 3000 [злотих] щорічно на утримання школи і 3000 [злотих] одноразово на її заснування, і уповноважує Крайовий відділ отримати цю суму на запровадження школи, виділяючи йому одночасно негайно на виконання в Кракові, [або] отримавши більше суми, а саме 7000 [злотих] на витрати заснування школи;
9. Крайовий відділ зробить усі зусилля, щоб школа могла відкритися вже у 1874/5 році.

*Цю постанову маю честь повідомити Вашій Ексценції.
З повагою, Ясновельможний Граф, запевняю у найвищій повазі.
Львів, 10 січня 1874 р.
Крайовий Маршал Л. Сапега
Секретар П. Водзинський*

Оригінал документу на польській мові

25

Jasne Wilmojny Hrabio!

Wysoki Szym pominął na posiedzeniu dnia 10. Stycznia 1874 następującej treści uchwałę:

1. W poczekaniu naglącej potrzeby dla kraju szkoły gospodarstwa lasowego, Sejm postanawia założenie tejże, uznaje ją za **Krajową**; z tem atoli zastrzeżeniem, że co do subwencji państwowej, właściwą będzie ta szkoła do kategorii szkół rolniczych, dla których Ministerstwo rolnictwa stara subwencję przyznać;
2. Szkoła ta ma być statą, samowinną, średnią szkołą gospodarstwa lasowego założoną we Lwowie;
3. Pomieszczenia być ma we własnym budynku z odpowiednim gruntem na szkółki lesne;
4. Szkołą zarządza kurator z trzech osób, a mianowicie delegata Prądu, delegata Wydziału krajowego i delegata komitetu Towarzystwa gospodarskiego galicyjskiego;
5. Ciągło nauczyielskie składa się z dwóch statych profesorów fachowych i pomocników. Profesorów statych mianuje Wydział krajowy na przedstawienie kuratora z uprzednią zgodą Ministerstwa rolnictwa, pomocników zaś mianuje kurator z zatwierdzenia Wydziału krajowego;
6. Profesorowie stali mają prawa i obowiązki urzędników krajowych;
7. Dla ułożenia planu naukowego dla szkoły, który Wydział krajowy komisję biegłych z osób fachowych, właścicieli włochoch gospodarstw lasowych i zastępców komitetów Towarzystw gospodarskich;
8. Sejm postanawia do uchwalonych już zł. 3.000 - rocznie dodawać zł. 2.000 rocznie na utrzymanie szkoły - zaś przeznacza zł. 3.000 jednorazowo na koszty założenia tejże, i upoważnia Wydział krajowy do wzięcia tej kwoty na wprowadzenie w życie szkoły, polecając mu zarazem wyjąć natychmiast z rezerwy z Prądem, celem uzyskania nie-dostającej jeszcze kwoty, jakoteż przyznanych już zł. 7.000 na koszty założenia szkoły;
9. Wydział krajowy dotory wszelkich starań, aby rzeczona szkoła już z rokiem 1874/5 otwarta być mogła.

O tej uchwale mam zaopiniować i zawiadomić Waszą Exzellenccję.

Przyjmując zatem JM. Hrabio zapewnienie o mojem wysokiem powołaniu

Lwów dnia 10. Stycznia 1874r.

Marxaték krajowy.

L. Sanchez

Secretary

Wacziarguich

Do
 Jego Excellence Jasn. Własn. Własn.
 Agenora Krabi Sotuchonskiego
 Jego i. k. Apost. Mości w. l. p. Radcy i Podk.,
 w. Namiestnika król. Salicy, Lodomoszy w. k. Krak.

Yego c. k. Apost. Miesci rektorzy Radey i Podk.,
@Namiestnika król. Galicyi, Lodomeryi, W. ks. Krak.

Indyjskie In. Stanistawa i In. Jana Jerolimskiego, Dwa pr.

... Stanisława i In. Jana Jerolimskiego, Dnia 18. maja 1848. na Sejm kraj. etc.

НАВЧАЛЬНО-ЛАБОРАТОРНИЙ КОРПУС № 3

НА ВУЛ. КОБИЛЯНСЬКА, 1

КОРПУСИ РІЛЬНИЧО-ЛІСОВОГО ФАКУЛЬТЕТУ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

(вул. Котляревського та вул. Марії Магдалини)

**НАВЧАЛЬНИЙ КОРПУС ЛЬВІВСЬКОГО ЛІСОТЕХНІЧНОГО
ІНСТИТУТУ**

**ПОСТАНОВА ПРО СТВОРЕННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ЛІСОТЕХНІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

ВІД 13 СЕРПНЯ 1993 р. № 646

КИЇВ

ПРО ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕРЕЖІ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ

ЗАКЛАДІВ

Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Прийняти пропозицію Міністерства освіти, погоджену з Міністерством фінансів і Міністерством економіки про створення:

УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ЛІСОТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

НА БАЗІ ЛЬВІВСЬКОГО ЛІСОТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ.

Прем'єр міністр України

Л.Кучма

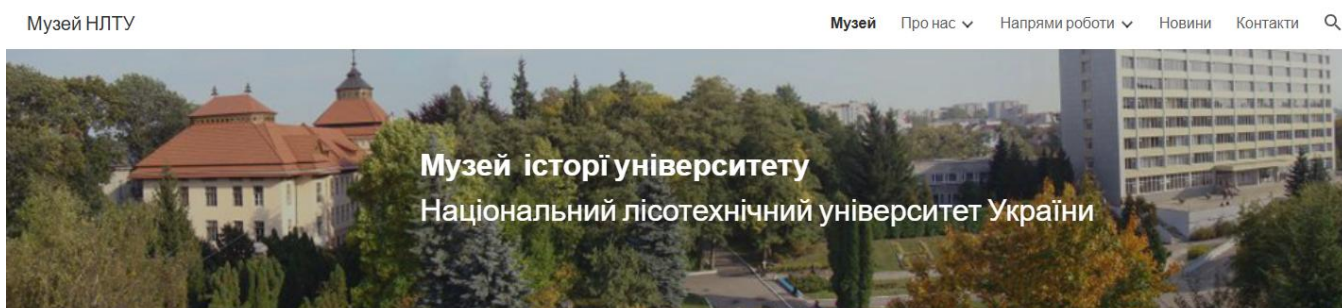
Перший заступник Міністра
Кабінету Міністрів України

В.Несміх

НАВЧАЛЬНИЙ КОРПУС НЛТУ УКРАЇНИ

ВЕБСАЙТ МУЗЕЮ ІСТОРІЇ НЛТУ УКРАЇНИ

Створення музею історії Національного лісотехнічного університету України: збереження спадщини та візія майбутнього.

Проект присвячено концептуалізації, розробці та практичній реалізації історико-музейного простору Національного лісотехнічного університету України. Музей покликаний стати не просто збіркою артефактів, а живим соціокультурним та освітньо-науковим хабом.

У межах ініціативи досліджено та систематизовано ключові етапи розвитку університету: від витоків лісівничої освіти в Галичині (XIX століття) та заснування Крайової школи лісового господарства у Львові (1874 рік) через розбудову Львівського лісотехнічного інституту до здобуття статусу Національного університету в часи незалежної України.

Головна мета музею — формування почуття корпоративної гордості у студентів та викладачів, популяризація екологічних цінностей, лісівничої науки та деревообробної галузі серед абітурієнтів і гостей міста, а також збереження унікальної матеріальної та нематеріальної спадщини університету.

Створення музею базується на поєднанні класичного архівно-фондового підходу з новітніми мультимедійними технологіями (QR-коди для оцифрованих архівів, віртуальні екскурсії). Це забезпечує інтеграцію музею в сучасний освітній процес та робить його важливим туристичним об'єктом Львова.

Галицьке лісове товариство

В 1845 р. на західноукраїнських землях було засноване Галицьке господарське товариство, яке було першою спільнотою місцевих лісівників-професіоналів. Наприкінці XVIII — на початку XIX ст. проблеми карпатських лісів вивчали професор Львівського університету Бальтазар Гаке (1739–1815) і фахівець із лісової таксації та лісовпорядкування Алоїз Швестка. У 1829 р. професор Міхаель Штогер склав артикули про стан лісів у Галичині.

Проте осередком науки, розробником концепції лісокористування, центром природоохоронної справи стало **Галицьке лісове товариство** яке створилося у 1882 р. Серед його перших членів були провідні науковці та практики Вінцент Гебауер, Густав Леттнер, Францішек Рейхарт, Йозеф Ріволі, Флоріан Стромке, Ян Копайло та інші. Об'єднання зусиль сприяло зміцненню позицій лісівничої науки. Численні відозви товариства, інші його дієві заходи щодо збереження природи рідного краю мали широкий резонанс. До його порад дослухалися не лише у Крайовому сеймі, а й у Відні. Воно проводило наукові експедиції, організовувало виїзні тематичні збори. Під егідою товариства того ж 1882 р. продовжив виходити «Sylvan» — один із найдавніших лісівничих часописів Європи, — після того, як у 1857 р. російська влада заборонила його видання у Варшаві.

Експозиція

Фонди

Експозиція

Директори Крайової лісової школи Генрик Стшелецький (1874 - 1891 рр.)

Першим директором Крайової школи лісового господарства став **Генрик Стшелецький (з 1874 по 1891 р.)**, син лісника з Добротвору, практик із великим досвідом роботи на посадах надлісничого у Лопатинських соснових пралісах та управління львівськими міськими лісами - засновник лісової освіти на західно-українських землях - був першим директором і професором Львівської Вищої Лісової Школи.

Маючи три вищі освіти - аграрно-лісничу, торгіву і лісову - Генріх Стшелецький знайшов своє покликання на ниві лісової науки. «Я родом і духом лісник», - з гордістю говорив він.

Професор Стшелецький - автор монографій, підручників і багато-численних статей - пропагував прогресивні методи і форми ведення лісового господарства. До його авторитетних думок, як почесного члена Галицького Лісового і Господарського Товариства, прислухались керівники лісових господарств. Він неодноразово очолював делегації від Галичини на міжнародних наукових конгресах, виступав з доповідями перед науковцями і студентами у Віденській академії.

Професор Генріх Стшелецький більш ніж піввіку в своїй творчій діяльності «сіючи розумне, добре, вічне», залишив для майбутніх поколінь лісників неоцінену спадщину.

Фонди

- [Рішення Галицького Крайового Сейму про створення школи лісового господарства](#)
- [План і розклад КШЛГ вна 1890-1890](#)

Контакти

Музей Національного лісотехнічного університету України:

Адреса: м.Львів, вул. Генерала Чупринки, 105, к.101

- Телефон для довідок: Шептицька Л.Б. 0677146434
- Електронна пошта (для цифрових фото та спогадів): iupp@nltu.edu.ua

Facebook | Instagram | Tik Tok

